

Ο ΤΟΝΟΣ ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΤΑΙΩΣ ΚΑΙ
Α. ΔΕΙΧΝΟΥΝΤΕΣ ΤΟΥ ΤΟΝΟΥ
ΚΑΙ ΤΗ ΕΥΡΕΙΑ ΤΗ ΔΙΑΦΑΝΕΙΑ

Όλα ΚΑΤΩΝ
Ποταμοί
Λιμνοθάλασσες
Αναζητήστε εδώ

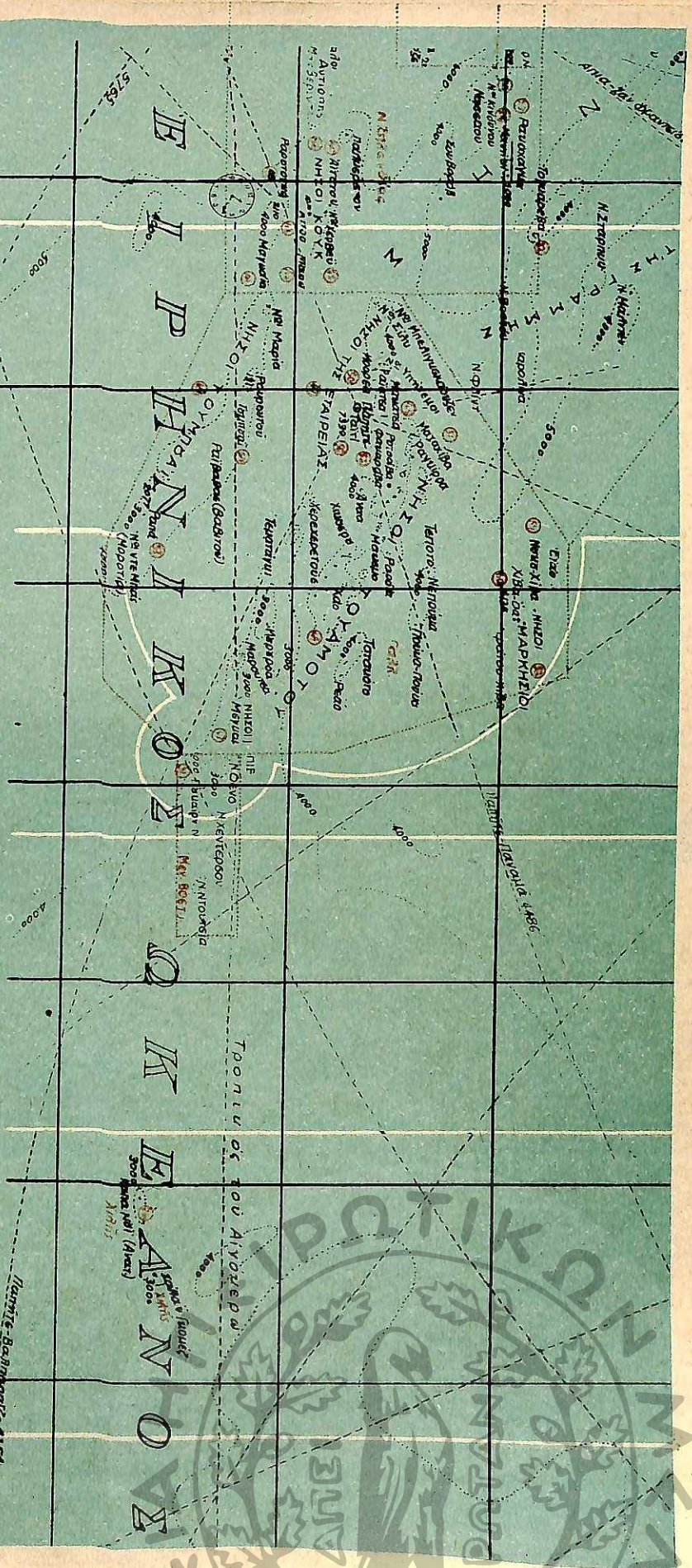
Θάλασσες Συνοριακές
Αεροπορικές Γραμμές
Καταρτιζόμενες Γραμμές
Θάλασσες Βαθύ

Οι Στοιχοί του
Διαγράμματος

ΕΙΡΗΝΙΚΟΣ ΩΚΕΑΝΟΣ

ΣΥΝΤΑΧΘΕΙΣ ΕΠΙ ΤΗ ΒΑΣΕΙ ΞΕΜΝΗ ΠΡΟΤΥΠΩΝ ΚΑΙ ΣΧΕΔΙΑΣΘΕΙΣ ΥΠΟ Κ.Μ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΕ ΤΟ ΜΑΓΙΟ

Μεγάλο ατύχημα της συνέβη. Τὰ τραγικά γεγονότα διαδραματίστηκαν υπό τις εξής συνθήκες: Μόλις βγήκε από τη θάλασσα και λανθασμένη από το κολύμπι, με το δρεμμένο μαγιό προσαρμολυμένο στις καμπύλες της, κατευθύνθηκε στη καμπίνα της για να πάρει από το τσαντάκι της τα ταγιόρα, διέπιστωσε ότι της είχαν κλέψει τα ρούχα. Δεν της άφησαν παρά μία κρέμ κομπινάζον, τόσο λεπτή ώστε μάλλον να υπογραμμίζει παρά να κρύβει τα υπάρχοντα, και τα πέδιλα με τα εϋλινα πέλματά τους. Τάχασε η γυναίκα. Πώς θα γύριζε στο σπίτι της; Ένας νέος προθυμοποιήθηκε να την εξυπηρετήσει. Νά πάη δηλαδή στο σπίτι της — τέρμα Πατησίων — και να της φέρη άλλα φορέματα. 'Η κυρία όμως ήταν αδύνατο να δεχθῇ την προσφορά του αγνώστου. Γιατί στο σπίτι δεν έμενε κανείς. Πώς σε μέρες πονηρές να εμπιστευθῇ το κλειδί σ' ένα νεαρό που δεν τον ήξερε και του οποίου μάλλον η εμφάνιση δεν ενέπνεε εμπιστοσύνη; Μιά τέτοια άπονοια μπορούσε να της στοιχίσει, εκτός από τα κλεμμένα φορέματα, και τα τρόφιμα και τα λοιπά τιμαλφή του σπιτιού, που αποτελούν σήμερα ολόκληρη περιουσία.

Από το άλλο μέρος άνεκδήλωτη έμεινε η φιλαλληλία του γυναικείου κόσμου προς την παθούσα. Και δεν είχε μὲν κανείς την αξίωση να της προσφέρουν τὸν ένα χιτώνα τους και να μείνουν άχιτώνες οι ίδιες, θα μπορούσε όμως μια από τις τόσες κοπέλες να υποβλήθῃ στη θυσία και να φέρη από το σπίτι της, οτι χρειαζόταν για την ευρωπική, κατά το δυνατόν, αποβαλίσσασα του θύματος της κλοπής, τέτοια διάθεσι κομμιά τους δεν έβείε. Μάλλον μία περιέργεια, για να μην πῶ χαιρεκακία, ήταν διάχυτη στον κύκλο των άλλων κοριτσιών, που ήθελαν να παρακολουθήσουν την εξέλιξη της άσυνήθιστης αυτής διαπραγμαθείας. 'Αλλά η ώρα περνούσε και η κυρία έπρεπε να καταλήξῃ σε μίαν απόφασι. Δεν της έμενε παρά να επιχειρήσῃ τὴν έξοδο με τὸ κοστούμι του μπάνιου της. Φόρεσε τὰ πέδιλα, πήρε στο χέρι τὴν κομπινάζον και τὸ τσαντάκι και δεν. Καί η μὲν πορεία της από τις λουτρίκες ἐγκαταστάσεις ως τὴ στάσι του τραίνο δεν ἐκίνησε ἐξαιρετικό ἐνδιαφέρον σὲ μία περιοχὴ ἐξοικειωμένη σὲ τέτοιου είδους θεάματα. 'Η κατάστασις όμως άρχισε να σφίγγῃ από τὴ στιγμή που ἐπλησίασε τὸν τροχὸ δρομικὸ αστυνομίου, ὁ ὁποῖος ἀσφαλίζει τὴν τάξι τῆς ούρας, και τὸν παρεκάλεσε, λόγω τῆς εἰδικῆς περιπτώσεώς της, νὰ τῆς ἐπιτρέψῃ νὰ τοποθετηθῇ ἀντὶ τῶν μετόπισθεν, ὅπου ἦταν ἡ θέσις της, σὰ πρόσω, ὅπου θὰ συντομευόταν ὁ χρόνος τοῦ μαρτυρίου της.

Ὁ ὑπάλληλος ὅμως εἶχε τις ἀντιρρήσεις του. Ὅχι, φυσικά, σὲ νὰ στρέψῃ τὴν μετὰταξι. Οἱ ἀντιρρήσεις του ἦταν πολὺ σοβαρώτερες. Ἀμφισβητοῦσε αὐτὸ τὸ δικαίωμα τῆς κυρίας ν' ἀνέβῃ με τέτοια περιβολή σὲ τὸ τραίνο. Οἱ σπόνδυλοι τῆς ούρας, μετὰ μακρὸ σούσουρο, τάχθηκαν με τὸ μέρος τῆς κυρίας.

— Δεν θὰ τὴν ἀφήσουμε τὴ γυναίκα σὲ τὸν δρόμο.

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

“Ὅχι βέβαια. Δὲν ἦταν θηρίο ὁ αστυνομικός. Ὑπὸ τὴν πίεσι τῶν αἰσθημάτων του και τὴν πίεσι τῆς κοινῆς γνώμης ἐστερξε νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἱκετιδα τὴν ἀνοδο σὲ τὸ κτῖννο, πού εἶχε ἐν τῷ μεταξὺ σταθεύσει. Εὐκίνητη καθὼς ἦταν, χωρὶς τὰ ἐμπόδια τῆς χειρσίσας περιβολῆς, ἀνέβηκε με μεγάλη εὐχέρεια σὲ τὸ δάχημα καὶ ἐσπευσε νὰ καταλάβῃ θέσι στὸν μπροστινὸ ἐξώστη. Νέος ὅμως περιπόλες παρουσιάσθηκαν ἐξῶς ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή τοῦ ἐκκινήματος. Ὁ εἰσπράκτωρ δὲν εἶχε τις ἴδιες με τὸν αστυνομικὸ συνάδελφό του διαλλακτικὲς διαθέσεις. “Ἀνθρώπος με αὐστηρὲς ἀρχές, μόλις ἀντελήφθη τὴν γυνότητα τῆς ἐπιβάτιδος, ἐσήμανε κώδωνα κινδύνου και ἀφοῦ τῆς ἀπύθυνε βαρύτερες παρατηρήσεις θέλησε νὰ τὴν κατεβάσῃ:

— Καί τί τὸ περάσαμε δηλαδὴ ἐξῶ μέσα;

Ἡ κυρία ἐξήγησε τὰ διατρέχοντα, οἱ συνεπιδάτες συνηγόρησαν, ὁ ὁδηγὸς, πού εἶχε σταματήσει πειθαρχῶν σὲ τὸ σημά τοῦ εἰσπράκτορος, τάχθηκε με τὸ μέρος τῆς κυρίας, και μετὰ πολλοὺς διαταγμὰς και συζητήσεις ἐπιτρέπη σὲ τὴν ἀτυχίσασα νὰ συνεχίσῃ τὴ διαδρομὴ της. Μαζὶ ὅμως με τὴ διαδρομὴ συνεχίζονται και τὰ δάσανα. Ἐπιβάτες ἀνεβαίνουν, ἐπιβάτες κατεβαίνουν. Δὲν εἶν' εὐκόλο νὰ πληροφωρηθῇ ὁ καθένας ποιὲς συνθήκες ἀνάγκασαν τὴν κυρία νὰ κυκλοφορῇ με τὸ μαγιό. Οἱ πολλοὶ ἐνόμισαν ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ λαϊσάρισμα νέας μόδας, και οἱ μὲν νέοι διασκεδάζαν και γελούσαν με τὸ θέαμα, οἱ δὲ ἡλικιωμένοι, πού εἶνε κατὰ κανόνα και ὀλιγώτερο ἐπιεικεῖς, ἔκαναν τὸ σταυρὸ τους και δὲν ἐκρύβαν τὴ δυσφορία τους γιὰ τὴν τολημὴ περιβολὴ τῆς κυρίας. Τὴν ἐχαρακτηρίζον ἀνήθικη. “Ενας γέρος ἐκίνησε ἀπειλητικὰ τὸ δάχτυλο και τῆς εἶπε:

— Πῆραμε τὸν κακὸ δρόμο. Τί περιέργες, ἀλήθεια, ἀντιλήψεις ἔχουμε γιὰ τὴν ἠθική. Ἡ ἠθική τοῦ “Ελληνοῦς εἶνε ἠθική θεσπιαρίου. Ἄλλὰ οὐτε σ' αὐτὸ ἔχει λογικὴ και συνέπεια. Εἰσθε με τὸ μαγιό σὲ τὴ θάλασσα και κανείς δὲν καταλογίζει εἰς ὁμολογίαν ἀνθρωπικότητας. Δοκιμάστε με τὸ ἴδιο κοστούμι νὰ πάρετε τὸ Ζάνναρς και σ' ἕνα τραπέζι τοῦ Ζάνναρς και θὰ σηκωθῶν καὶ οἱ πλάκες τοῦ πεδωροβίου γιὰ νὰ διακηρύξουν τὸ σκάνδαλο. Με τὸ μαγιό σας σὲ τὸ μπάνιο γίνεσθε δημόσιο θέαμα, μιλεῖτε με τοὺς φίλους, χαιρετᾶτε με τοὺς γνωστούς, φλερταρετε με ἀγνωστούς, και δὲν αἰσθάνεσθε καμμιὰ ἐνδὴλησι γιὰ τὴν περιβολὴ σας. “Ἄν ὅμως τυχὴ νὰ φοράτε τὸ μαγιό σὲ τὸ σπίτι και χτυπήσῃ ἐσφαιρικὰ ἡ πόρτα σας, τοῦχτε νὰ κοιμηθῇτε γιὰ νὰ μὴ σας δῇ ὁ ἐπισκέπτης — πού δὲν μπορεῖ παρά νὰ εἶνε συγγενὴς ἢ φίλος — με τὴν περιβολὴ με τὴν ὁποία παρουσιάζεσθε σὲ πλῆθος γνωστών και ἀγνωστών, χωρὶς ἐν τούτοις νὰ τὸ θεωρῆτε ἀνάρμοστο. Τὰ ἴδια και με τὴν τοιαύτα σας και πηγαίνετε σὲ θέσεις σὲ τοὺς καλοὺς καιρούς τῶν συγκεντρώσεων. Γυμνὴ πλάτη, γυμνὰ στήθη, γυμνὰ πόδια. Ἄν σας ἔλεξαν διὰ τὸ νὰ βγῆτε σὲ δρόμο ἄλλα νὰ δεχθῆτε σὲ τὸ σπίτι με τις πυτζάμες ἕνα φιλικὸ σας πρόσωπο, θὰ ἐθεωρούσατε ἀσχημὴ μιά τέτοια ὁδοχὴ. Θὰ ἐγάζατε τὴν πινέμα πού καλύπτει και τὸν ἀστρογάλο, γιὰ νὰ φορέσατε τὴ φούστα πού ἀφίνει γυμνὸ τὸ πόδι ὡς τὸ γόνατο, τὴ μπλουζίτσα πού ἀποκαλύπτει ἀπεραντές λευκὰς ἐκτάσεις και μόνον ἔτσι θὰ πηγαίνετε νὰ παρουσιασθῆτε σὲ τὸν ἐπισκέπτη σας. Εἶνε ἢ δὲν εἶνε αὐτὰ ἀσυνέπειες;

Μὲ τέτοιες σκέψεις ἡ ἀτυχίσασα κυρία περνούσε τις ὥρες τοῦ μαρτυρίου της. “Ὡς πού κόποσε, καθὶσθον ἀπὸ τὴν ἀγωνία, με τὴν κομπινάζον ριγμένη σὲ τοὺς ὤμους, ἔφθασε σὲ τὴν στάσι τοῦ σπιτιοῦ της. Δέκα λεπτά πορείας τὴν ἐχώριζαν ἀπὸ τὴν κατοικία της. Λεπτὰ αἰῶνες. Γιὰ πότε μαζεύθηκαν τὰς πλῆθος γύρω της; Πυκνὴ διαδῆλωση ἐξηγήσεως ἢ μαρτίδα, οἱ περαστικοί, οἱ περιεργοί

ΕΠΙΚΑΙΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Θαύματα

“Ὅπου βρεθῆς καὶ ὅπου σταθῆς ἐντὸς τῆς Πρωτεύουσας, παντοῦ, χωρὶς ἀντίρρηση γιὰ θαύματα δ' ἀκούσῃς. Παντοῦ μιλῶν γιὰ θαύματα, γιὰ θαύματα θαυμάτων ἢ τῶν τῶν θαυματοποιῶν καὶ ἢ τῶν τῶν θαυμάτων. Θαυμάτων τόπος ἔστιν ἡ ἐσχάτως αἱ Ἀθῆναι καὶ ἑλ, περίπου, θαύματα σὲ τὴν ἐποχὴ μας εἶναι.

Θαύμα γλυκὰ τῆς ἐποχῆς, σὰ χαρροπλαστεῖα, πού ἀμφοτέρωθεν νηστικοὶ τὰ τῶν ἡμερῶν, καὶ εἶναι θαύμα ἀπίστευτον, πῶς εἶναι — ἄνθρωπε, πῶς τῶν τέτοιων μίγματα καὶ δὲν τοὺς τῶν τῶν... χῶμα.

Θαύμα κοῦζίνα καὶ φτηνὴ σὰ εστωρὰν ἐν γένει, ὅπου καθεὶς ἀνύποπτος καὶ ἀνίδεος πηγαίνει. Καὶ εἶναι θαύμα ἀπίστευτον καὶ ἐλ τῶν πρωτοφανῶν ἂν δὲν ἐξέστη γιὰ φαί, μισθοῦς... ἐφ' τὰ μὴ νῶν!

Θαύμα! Νὰ βρῆς συνάνθρωπον με τρόπους καὶ μ' εὐγένεια. Θαύμα! Νὰ εἶς σὲ τὸν ἄνθρωπον ἂν εἶς εἰς εἰς εἰς. καὶ θαύμα, ἂν δὲν σὺ βάλῃς ἐκεῖ τὴν βραδυὰ ὡς φρούνην δὴθεν σὲ σπινθὴ καμμὰ φρικτὴ γρηά!...

Θαύμα! Νὰ πῆς ἕνα καφέ. καφέ πού νὰ μυρίσῃ καὶ συμπολίτην, πούργας ψητό, νὰ μὴ... γκαρίψῃ.

Θαύμα! Νὰ εἶς σὲ τὴν ἀγορὰ εὐρὰ χωρὶς καυρὰ καὶ ἰδρωτὸς, εἰς τὰ πρόσωπα, νὰ τὴν ὑπὸ τὴν ἡλιοφάνεια. Θαύμα! Νὰ βρῆς σὲ τὴν πόλιν καὶ εἰς τὰς φάσας αὐτὰς, χωρὶς νὰ εἶσαι, βέβαια... Χριστόφορος Ἰσολέμβος.

Θαύμα! Νὰ μῆς μέσα σὲ τὸν τῶν καὶ ἂς στέκεις τόσες ὥρες, με τίς ὁποῖες γυρίζεις τὸ πάλαι... πέντε ὥρες. Κι' ἂν φτάσῃς σὲ τὸν ἄλλο, ἢ ἔστω καὶ με τῶν τῶν, ἔ, τότε θάνατι, φίλε μου, πού μεγάλῳ... θάνατι!

Θαύμα! Νὰ μῆς σὲ μὴ μικρὴ καὶ ὑπόγεια ταβέρνα, ἢ σὲ ταβέρνα ἀσπίστη, πού λέγεται μοντέρνα καὶ νὰ μὴν εἶπῃ γιὰ γκαρσὸν ἀπόγονον... ληστὸν. Θαύμα! Νὰ πῆς καὶ δύο κρασιά, ἀνέδοξα καὶ ἀγνά καὶ νὰ μὴν ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ... Θαύμα τοῦ Χριστοῦ, τὸ θαύμα ἐκεῖνο π' εἶνε σὲ τὸν... Γάμο τῆς Κιανῆ!

Πάγος

Ὁ πάγος ἔλαψε καὶ αὐτὸς τοὺς τελευταίους μῆνες καὶ δίχως πάγο τὴν περνοῦν οἱ πάντες ἐν Ἀθῆναις.

Τοῦ πάγου ἡ συχίτησις παντοῦ παίρνει καὶ δίνει καὶ ὁ πάγος... φ' ἔγω γ' ἐπὶ τῆς ἐσχάτως εἶναι γινέται...

Διάψευστις

Αὐτὲς τις μέρες, πρόσφατα, ἀγαπῶνται μου φίλοι, πῶς πρόβαλε σὲ τὴν ἀγορὰ τὸ πρῶτο τὸ σταφύλι.

Ἄλλὰ πουλιέται δυστυχῶς, μέχρι τῆς ὥρας ἡδῇ, κατὰ πολὺ ἀκριβέστερα ἀπ' ἄλλα ἑλῶ.

Καὶ νὰ σκεφθῆτε, φίλοι μου, — ἐκτός ἂν εἴστε Κροάτοι, — πῶς τὸ σταφύλι πρόσμενε ὁ κόσμος γιὰ νὰ... ζήσῃ!

Νέον βρεκόρ

Ἀγῶνες θὰ διεξαχθῶν ἐντὸς τῶν ἡμερῶν καὶ θάνατι θέαμα, φρονῶ, τὰ μάλα τρομερόν.

Γιατί κανεὶς ἀπ' τοὺς δρομεῖς, αὐτῆς τῆς ἐποχῆς, δὲν εἶναι πλέον ἱκανὸς γιὰ δρόμους... ἀντοχή.

Γι' αὐτὸν τὸν λόγον, ἀκριβῶς, — κατὰ τὰς διαδόσεις, — πολλοὶ γνωστοὶ παράγοντες καὶ τῶν ἀγώνων μέλη, γιὰ νὰ πετύχουν οἱ δρομεῖς μεγάλας ἐπιδόσεις, ἐσκέφθηκαν νὰ βάλουν σὲ τέρμα ἕνα... καρβέλι!

Ἀπίστευτον

Ἐκατοντάς βαπτίσεων, προχθὲς ἔλαβε χώραν σὲ τὴν ἐκκλησίαν τὴν αὐτὴν καὶ τὴν ἴδιαν ὄραν.

Πολλοὶ τὴν βίσσκουν ἀγία τὴν πρᾶξι καὶ καλὴ καὶ εἰς μερικὸν καταπληξὴν τὸ πρᾶγμα προκαλεῖ.

Πρωτοφανὲς τὸ βρεκόρ οἱ πλείστοι τῶν ἀγῶν, καὶ ἡκούσθη κάποιος, μάλιστα, νὰ λέγῃ δυσπιστῶν:

— Βαπτίσεις γίνονται ἐκατὸ, μόνον σ' ἕνα βρεκόρ; Τί λὲς μωρὲ παιδάκι μου; Πού βρῆκαν τόσο... λάδι!

Γ. ΘΗΣΒΙΟΣ

καὶ τὴν συνάδουσιν με βοή, με σαρκασμοὺς, με ονειδισμοὺς τὴν πόρτα της. Μία περιπέτεια πού τῆς ἐτοίχισε τὴν ὕψαι. ταραχὴ καὶ τὸ δρεμμένο μαγιὸ τῆς περαστικὰ καὶ δὲν παραδίνεσθε σὲ τὴν θαπέα τοῦ κύματος, μὴ λησμονήτε τὸ πάθημα τῆς Π. ΠΑΛΛΙΟΛΟΓΟΥΣ

Μιά όλόκληρη ΖΩΗ...

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

"Όταν η Αιμιλία έκλεισε τα 16 χρόνια της, της χάρισαν ένα λεύκωμα, ντυμένο με βελούδο, μ' ένα μικρό «φερμουάρ» σε σχήμα καρδιάς.

«Θα το κάμω ημερολόγιό μου!» σκέφθηκε η κοπέλλα, ετυχιμένη γιατί θα μπορούσε έτσι να μιμηθεί τις μεγαλύτερες φιλένδες της, που έμπαινοντούσαν σ' ένα λεύκωμα τα όνειρα, τις λαχτάρες, τις ελπίδες της πρώτης τους νεότητος.

Και περίμενε ανυπόμονα το ίδιο βράδυ, για να κλεισθή στην κάμερά της ολομόναχη και να γράψω στην πρώτη σελίδα την διήγησή της θαυμασίας και άδεχαστης εκείνης ημέρας των γενεθλίων της.

Επί τέλους, έφτασε η στιγμή αυτή, έπειτα από τις διασκευές, το βέσπας, το ρεσταυράν της μιδάς, όπου η Αιμιλία είχε υποφέρει να θαυμάσει τον εαυτό της μέσα στους μεγάλους καθρέφτες με τις χρυσωμένες κορνίζες. «Όλα της είχαν φανή σαν μαγικό δεινρό... ακόμη και τα λόγια του πατέρα της, που την συμβούλευε για τα καθήκοντα ενός κοριτσιού που άφηνε τα παιδιτσάκια παιχνιδιά του και μπαίνει στον κόσμο των «μεγάλων».

Ναι, ένα όνειρο γοητευτικό!... Πώς όμως να κατορθώσω να το περιγράψω στο ημερολόγιο; Πώς να εκφράσω με λόγια την ευτυχία, που τις φούσκωνε την καρδιά; Νά μιλήσω για τα δώρα που της είχαν κάνει, ή για τους ήρωες που τραγουδούσαν στη σκηνή της όπερας; Νά περιγράψω το ωραίο της φόρεμα, ή τον εξάιστο αστακό μαγιονέζα; Άρρωδ έγραψε την ημερομηνία, δεν έμπερε να προχωρήσει... Πολλές συγκινήσεις, πολλά αισθήματα γέμιζαν την μικρή καρδιά της!... Άποκοιμήθηκε, δίχως σχεδόν να το καταλάβει, με το κεφάλι γορμένο απάνω στο λεύκωμα, κοιμαμένη κι' ετυχιμένη.

Την άλλη μέρα ρίχθηκε σε πολλές και διάφορες άσχολίες. Δεν ήταν πια παιδί!... Πλησιάζαν οι εξετάσεις του σχολείου της. Έπρεπε να πάει στη μιδιόστρα και να δοκιμάσει το καινούργιο φόρεμα χορού... Έτσι, δεν έμπερε να συνεχίσει το ημερολόγιο. Έκλεισε σ' ένα συρτάκι το λεύκωμα, αποφασισμένη να εξακολουθήσει τη σελίδα που είχε αρχίσει μόλις θα εύρισκε καιρό...

Μερικά χρόνια αργότερα, καθώς αναζητούσε παλαιά μιά καρδιά της, βρήκε το ημερολόγιο. Χαμογέλασε. Το είχε ξεχάσει. Τώρα ντυνόταν, με τη βοήθεια της μητέρας της και της μιδιόστρας, φορούσε τη νυφική τουσάλεττα της, με τον ασπρο πέπλο. Έβαλε κατά μέρος το ημερολόγιο, με την απόφαση να το ξαναπάρη αργότερα. Άρχισε μιά καινούργια, λαμπρή περίοδος της ζωής της. Και θα ήταν ωραίο να γράφει στο ημερολόγιο τις συγκινήσεις, τις χαρές και τις ελπίδες των ετυχιμένων εκείνων ημερών...

Μόλις πρόλαβε να σημειώσει διαστικά την ημερομηνία του γάμου της, πριν κλείσει το λεύκωμα σε μιά από τις τρεις δεξιάς της. Το γαμήλιο ταξίδι, τα μέρη που θα γνώριζε, τα έπεισάδια που θα της συνέβαιναν, θα της έδιναν ασφαλώς πελάδες ζωηρά και σπαρταριστά, πλημμυρισμένα από ευτυχία!

Άλλα, μετά την πρώτη μέρα, πείσθηκε ότι ήταν προτιμότερο να αναβάλει για αργότερα τον μικρό κόπο να σημειώσει στις άσπρες σελίδες τα τόσα περιστατικά που αποτελούσαν την καινούργια ζωή της. Τώρα έπρεπε να την ήση, την θαυμάσια αυτή ζωή!...

Ξαναβρήκε το ημερολόγιο μερικούς μήνες αργότερα. Μόλις είχε σηκωθεί από το κρεβάτι, ε-

ξαναβρήκε, έπειτα από τη γέννηση του πρώτου της παιδιού. Αναζητώντας ένα παλιό φόρεμα, για να βάλει όταν θα θηλάζε το μικρό της, βρήκε το λεύκωμα με το βελούδινο ντύσιμο. Χαμογέλασε: Τώρα μπορούσε να γράφει μέσα τόσα πράγματα! Είχε μπει σε μιά τρίτη ύπεροχη περίοδο της ζωής της, τώρα που είχε φέρει στον κόσμο ένα άγγελουδί, που είχε τα ίδια γαλάνα μάτια του πατέρα του.

Έγραψε την ημερομηνία της γεννήσεως του παιδιού, σταθερά αποφασισμένη να ξαναρχίσει το ημερολόγιο. Ένδ όμως ήταν ετοίμη να συνεχίσει και αναζητούσε τις λέξεις που θα μπορούσαν να εκφράσουν ικανοποιητικά την ήρεμη χαρά της μητρότητας, το μωρό της έβαλε τα κλάματα. Πεινώσε.

Η Αιμιλία ανέβαλε για αργότερα το γράμμο του ημερολογίου της.

Ξαναβρήκε το λεύκωμα, με το απρηχαιμένο πιά δέσιμο, πολλά χρόνια αργότερα, στο βόθος ενός μπαούλου, όπου αναζητούσε μάλι για να πλέξη φανέλες για τον άνδρα της που πολεμούσε... Τη πήρε και το άνοιξε. Τώρα ήταν ο κατάλληλος καιρός για να γέμισε τις άσπρες εκείνες σελίδες — τώρα που θα μπορούσε, στις άτελειωτες ημέρες της ανάμνησης,

να έμπιστευθί στο ημερολόγιο της τις σκέψεις της, τους φόβους, τις ελπίδες της.

Ναι, τώρα άρχισε να καταλαβαίνει τη μουσική σημασία της ζωής. Άσπρες τριχές ξεχώριζαν ανάμεσα στα καστανά μαλλιά της. Καθεμιά απ' αυτές αντιπροσώπευε μιά θλίψη, μιά νύχτα άπνιγας στο προσκέφαλο ενός άρρωστου παιδιού της, την άτελειωτη αναμνήση ενός γράμματος που άρρωστος να φθάσει, τη σιωπηλή αγωνία που ένοιωσε όταν έφυγε ο αγαπημένος της άνδρας...

Ναι, η ζωή της είχε φανερώσει τώρα την θαβεία και τρομερή της έννοια. Μπορούσε, λοιπόν, να ξαναπάρη το ημερολόγιο και να άρχισι να διηγείται.

Θα το έκανε, δίχως άλλο, μόλις θα τελείωνε το πλέξιμο της φανέλας για τον αγαπημένο της πολέμιστή.

Και όμως, ούτε τότε εξακολούθησε το ημερολόγιο η Αιμιλία. Δεν κατορθώσε να γράφει, παρά μόνον την ημερομηνία που είχε φύγει ο άνδρας της για τον πόλεμο.

Πολλά χρόνια αργότερα σκέφθηκε επί τέλους ότι είχε φθάσει η στιγμή να γράφει αληθινά το ημερολόγιό της. Τώρα ήταν μόνον. Είχε πεθάνει ο άνδρας της, τα παιδιά της είχαν μεγαλώσει κι' είχαν φύγει, αυτή είχε φθά-

ΑΠΟ ΑΥΤΗ ΣΕ ΑΥΤΗ

Το πανηγύρι των άρραβωνισμένων

Ένα πρωτότυπο πανηγύρι γίνεται κάθε χρόνο την Δευτέρα του Πάσχα στο νησάκι Σατούτον του Σηκουάνα στο Παρίσι.

Ονομάζεται πανηγύρι των άρραβωνισμένων.

Συγκεντρώνονται εκεί κάθε χρόνο πολλά κορίτσια με τους γονείς τους και πολλοί νέοι.

Κορίτσια και νέοι έχουν στέγη τους από έναν άρτιμο.

Παίζουν, φυσικά, γελούν και... κάνουν κόρτε.

Όταν ένας νέος συμπαθήσει μιά νέα και θελήσει να την ζητήσει γάμο, απευθύνεται στον πρόεδρο της οργανωτικής επιτροπής, δίνοντας του και τον αριθμό του κοριτσιού.

Αυτός φροντίζει για τα περαιντέρω κι' έτσι διευκολύνονται τα συναισθήματα.

Ο ληθαργικός ύπνος

Στη Γαλλία εθιμωθήσαν τώρα τελευταία πέντε κρούσματα ληθαργικού ύπνου, εναντίον του οποίου η επιτροπή είχε άδεια, όπως θα έβρετε.

Ως γνωστόν, οι προσβάλλομενοι από την επίθεσία αυτή κοιμούνται βαθιά πολλά χρόνια.

Μιά νέα στο Τανελ της Γαλλίας κοιμήθηκε τον Μάιο του 1883 και ξύπνησε τον Άπριλιο του 1887.

Μια άλλη Γαλλίς, η Μαργαρίτα Μπουαγιαβίλ από το Όρνι, κοιμήθηκε δώσατος στα 1883 και ξύπνησε στα 1886.

Στο Λίβεργουλ, τέλος, ένας Ρώσος ναυτικός κοιμήθηκε τον Ιούλιο του 1886 και ξύπνησε τον Αύγουστο του 1887.

σε ηλικία να ξεκουρασθί πιά. Και μπορούσε να χρησιμοποιήσει την άδεια της αυτή... όταν έβρεθε... άδεια κερδισμένο — για να γράφει στις άσπρες σελίδες του λευκώματος κάτι που έβρισκε στα άσπρη της παιδείας, όταν κι' εκείνη θα άκούοιτο στον άνδρα της στον άλλο κόσμο.

Ναι, ήταν μιά ωραία ιδέα! Μπορούσε τώρα να βάλει την ζωή της σαν έπανά από μιά ψηλή κορυφή, όπου είχε φθάσει αφού περπάτησε πολύ. Δεν είχε πια μουσικά κι' αυτήν η ζωή. Τώρα όμως... Άφου είχαν σβήσει οι φαντασίες, οι άυποποιήσεις, οι έλθοι, η ζωή της φανερώσε το μυστικό νήμα που δένονταν, από δώσατος και στενά μονοπάτια, στην ύπεροχη κορυφή του βουνού, φαντασμένη από το ήλιοςάσπωμα.

Αυτό θα ήθελε να γράφει στο ημερολόγιο. «Ότι όλα είχαν μιά έννοια και μιά αξία, ακόμη και ο πόθος και ο θάνατος. Ότι όλα όσα και οι θλιμμένες φωνές και οι λυγμοί... άποτελούσαν τώρα μιά βεσπεία μουσική, που φτερούγιζε γύρω της.

Έγραψε την ημερομηνία, με κάποιο κόπο, γιατί δεν έβαλε καλά. «Έπειτα σκέφθηκε ότι θα ήταν καλλίτερο να τελειώσει πρώτα την πλεχτή μπλουζίτσα για το τελευταίο από τα τόσα διενύγνοντάς της. Ένδ όμως μετρούσε τους πόντους με το βελούδο, έγραψε το κεφάλι της και ξεφοχίσε, χωρίς σχεδόν να το καταλάβει...

Οι συγγενείς της βρήκαν άναμεσα στα πράγματα της το παρόμοιο εκείνο βελούδο με το βελούδινο ντύσιμο και το μετάλλινο «φερμουάρ».

Ήταν παλιό, δίχως αξία, με όλες τις σελίδες του άγροφες. Μόνον στην πρώτη ύψησαν σημειωμένες μερικές ημερομηνίες.

Το πέτασαν μέσα σε μιά βαλίτσα, προορισμένη για τη σοφία. Και κανείς δεν έσκέφθηκε ότι, στις άσπρες εκείνες σελίδες, ήταν γραμμένη όλη η ζωή μιάς γυναίκας που έζησε πολύ, πολύ άγνήπης και πολύ έπνευσε...

Οι συγγενείς της βρήκαν άναμεσα στα πράγματα της το παρόμοιο εκείνο βελούδο με το βελούδινο ντύσιμο και το μετάλλινο «φερμουάρ».

Ήταν παλιό, δίχως αξία, με όλες τις σελίδες του άγροφες. Μόνον στην πρώτη ύψησαν σημειωμένες μερικές ημερομηνίες.

Το πέτασαν μέσα σε μιά βαλίτσα, προορισμένη για τη σοφία. Και κανείς δεν έσκέφθηκε ότι, στις άσπρες εκείνες σελίδες, ήταν γραμμένη όλη η ζωή μιάς γυναίκας που έζησε πολύ, πολύ άγνήπης και πολύ έπνευσε...

Οι συγγενείς της βρήκαν άναμεσα στα πράγματα της το παρόμοιο εκείνο βελούδο με το βελούδινο ντύσιμο και το μετάλλινο «φερμουάρ».

Ήταν παλιό, δίχως αξία, με όλες τις σελίδες του άγροφες. Μόνον στην πρώτη ύψησαν σημειωμένες μερικές ημερομηνίες.

Το πέτασαν μέσα σε μιά βαλίτσα, προορισμένη για τη σοφία. Και κανείς δεν έσκέφθηκε ότι, στις άσπρες εκείνες σελίδες, ήταν γραμμένη όλη η ζωή μιάς γυναίκας που έζησε πολύ, πολύ άγνήπης και πολύ έπνευσε...

ΚΑΛΒΙΝΟ

ΚΑΛΒΙΝΟ

λίας Ρόντερικ. Μιά νύχτα η Φλορίτα ακολουθούσε της Λανίκης. Άνταλλάσσον λόγια φλογερής ρία της από αντίγληψη, γιατί άγαπή η ίδια τον βασιλέα. Τρέχει λοιπόν και του προτείνει να τον κρύψει σ' ένα πλαγινό δωμάτιο της λουβρας της βασιλείας, η Κάμπα, της άποκαλύπτει τις σχέσεις της με τον βασιλέα. Οι δυο έρωτευμένοι συναντώνται την άριστη ώρα στο τον για να γλυτώσει από τις ένοχλησεις του βασιλέως. Η Φλορίτα δίδεν πραγματοποιείται. Ο Ρόντερικ γιναι πλέον τα πάντα, καθώς Ντόν Γκονσάλβος και στον πρίγκηπα Ντιέγκο. Άναθέτει στον Ντόν Γκονσάλβος όμως είναι φίλος άφωτισμένος του Έμπαρ και σε είδοποιήσει ο ίδιος την Φλορίτα περί των διατρεχάντων και της εαφνικής φυγής του αγαπημένου της.

40 Ήταν μιά γυναίκα πολύ νέα ακόμα και όμορφη η υπέροχη της Φλορίτας. Τίπος εύθιμος. Στα χείλη της άνοιξε πάντα το γέλιο. Τα μάτια της, γλανάν σαν τις κόρες της, γελοούσαν πάντα. Κάθε τί στην εμφάνισή της πρόσδε τη γυναίκα τη φιλάρεσκη, τη γυναίκα που έχει κύριο σκοπό της ζωής της ν' άρσει.

Τι συμβαίνει, άγάπη μου; Γιατί με έζηπνες τέτοια ώρα; Μητέρα, άποκρίθηκε η κοπέλλα πνιγμένη στα δάκρυα. Έφυγε!

Ποιος έφυγε; Ο Έμπαρ! Έκανε η Φλορίτα με άναφυλλιά.

Ο Έμπαρ! Δεν καταλαβαίνω! Της έξηγήθηκε η Φλορίτα. Όσο μπορούσε πιο καλά. Άναγκάστηκε να της άμολογήσει για την άπαγωγή που είχε σχεδιάσει, για την κρυφή τους συνάντη στο δωμάτιο της Λανίκης.

Χμ... Έκανε η Έλ - Σόλ, χωρίς να θυμώσει. Δεν είναι και τόσο άθλια όσο φαίνεται. Νά σου πω όμως! Δεν μού κακοφαίνεται και τόσο. Η γυναίκα είναι πλασμένη για τον έρωτα.

Τώρα τί θα γίνει; δόγγηξε η Φλορίτα. Ω, μητέρα μου! Δεν καταλαβαίνεις πως είμαι δυστυχισμένη!

Δυστυχισμένη; Γιατί; Μιά γυναίκα δεν είναι ποτέ δυστυχισμένη όταν την άγαπάνε κι' άγαπάει κι' αυτή.

Μά πότε θα τον ξαναβώ τον Έμπαρ; Τάχα να σώθηκε; Μη τον προλάβουν οι άνθρωποι του Ρόντερικ;

Ένοιω σου, ο Έμπαρ είναι έξυπνος και γενναίος. Άλλά κι' άν φαντασθούμε πως θα πάθη τίποτε, δεν υπάρχει λόγος να απελτίζεσαι. Μιά κοπέλλα όμορφη σαν καί σένα, φθάνει να βάλει ν' άγαπήσει και ν' άγαπηθί και χίλιας εύγενείς θα πέσουν στα πόδια της.

Η Φλορίτα σκέπασε το πρόσωπό της με τα δύο της χέρια και έπνιξε τ' άναφυλλιά της. Το ήξερε πως ποτέ δεν μπορούσε να συνεννοηθί με τη μητέρα της.

Άκουσε, της είπε άσφωνα η μητέρα της. Με τον βασιλέα δεν πρέπει να φερθείς καυτά. Μιά έξυπνη γυναίκα μπορεί να κερδίσει βασιλεία, χωρίς να κάνει και την ελαχιστή παραχώρηση.

Τι θέλεις να πής, μητέρα; ρώτησε η κοπέλλα με άπελπισία. Έμένα μωβρήτσα τρέλλα μόνον τη σκέψι πως ο Ρόντερικ έχει βάλει σκοπό να με καταστρέψει κι' έμένα, όπως και τόσες άλλες κοπέλες.

Έσύ διαφέρεις από τις άλλες. Καμιά δεν έχει την όμορφη σου

ψω, άλλωστε θα τρελλαθώ. Έλα, κυρά μου, είπε η ακόλουθος. Πρέπει ν' άρχίσουμε την ετοιμασία. Η ημέρα θα περάσει, πού γρήγορα άπ' ότι φαντάζεσαι. Όχι, έκανε η Φλορίτα θλιμμένα. Δεν μπορώ. Δεν μπορώ να φύγω άπόψε. Είμαι άρρωστη. Άσ νίκη, δεν το θέλεις; Είμαι πολύ άρρωστη.

Την κοίταξε η Λανίκη δύσπιστα. Πάρα πέρα, το άμάξι περίμενε. Της έβαλε το χέρι ν' άνεβή. Το χέρι της έκαμε καθώς το άγγιζε. Ένοιωσε ο Ρόντερικ τον πόθο να φροντίσει μόνον του στήθους του ζεστού σμας χεριού. Συγκρατήθηκε όμως. Μέσα στο άμάξι κάθισε σε άπόστασι από αυτόν, βουβός, από φόβο μη προδοθί πριν της ώρας.

Η νύχτα ήταν κρύα και φωτεινή. Στα σπία, τα φώτα σβύσιναν. Όλοι κοιμόνταν. Το ποδοβολήτο των άλόγων άκούοιταν μονάχα ρυθμικό.

Αιδέθηκε το άμάξι γοργά τις κατοικημένες σιλοικές, και μετά πήρε έναν έξοχικό δρόμο. Στο τέλος, σταμάτησε μπροστά σ' ένα κομψό σπιτάκι, που φαινόταν σαν κυνηγετικό περιπτερό.

Ο Ρόντερικ πήδησε κάτω από το άμάξι. Βοήθησε πάλι τη γυναίκα να κατεβή. Με έζηπνε γοργο προχώρησε έμπρός. Με έζηπνε Γκονσάλβος τον ύπεροχη σπαρτός. Άλλά μόλις άντικρυσε τη γυναίκα, το πρόσωπό του άλλάξε χρώμα. Τα μάτια του μεγάλωσαν από την έκπληξη. Όσοστο δέ μίλησε. Περίμενε. Δεν μπορούσε να έξηγήσει πως είχε πει μ' έλ' αυτή η Φλορίτα, άφου την είχε είδοποιήσει ο ίδιος να μη πάει.

Ο Ρόντερικ έβριζε γύρω του μιά ματιά γεμάτη ικανοποίηση. Μ' ένα νεύμα τους έδιωξε όλους ει κτός από τον Γκονσάλβο. Κι' έπειτα, έβγαλε το καπέλό του και στάθηκε αλύγιστος, με δλη του τη βασιλική μεγαλότητα, μπροστά στη πάντα σκεπασμένη γυναίκα.

Φλορίτα, είπε γλανκά, με σαστή τη άποκαλήμης πώς ο βασιλέας σου σε συνόδευσε άφου έπρόκειτο να σε περμαίνει ο Έμπαρ...

Σταμάτησε περιμένοντας μιά κρυφή τρομιά έκ' έμέρους της κοπέλλας, μιά κίνησι τρόμου. Η σκεπασμένη γυναίκα όμως έμεινε άσάλευτη.

Δε λές τίποτε; Είπε ο Ρόντερικ. Σε πάγωσαν τα λόγια μου; Γιατί, Φλορίτα, Σ' άγαπάω τόσο τρέλλα. Το ξέρεις.

Πάλι έμεινε άκίνητη η γυναίκα. Τότε, με μιά άνυπόμονη κίνησι ο Ρόντερικ της πρσέθηκε τη ντυτέλλα από το κεφάλι. Μιά κραυγή τρόμου έγήκε τότε από τὰ χείλη της.

Έβγλόνη! Έσύ! Έγώ! άποκρίθηκε η βασιλισσα με φωνή παγωμένη.

Ο Ρόντερικ άλλάξε χίλια χρώματα. Η Έβγλόνη είπε έφρωνικά:

Καιρό είχα ν' άκούσω από τα χείλη σου τη λέξι που μου έδινες άλλοτε τόσο άσπρη. Σ' άγαπάω.

Χίλιοι διαβόλοι! φώναξε ο Ρόντερικ. Μά αυτόν φώναζε ο Φλορίτα; Πού είναι η προδοσία.

Η Φλορίτα πού είναι η προδοσία; πτε ο Γκονσάλβος άρρωστη, εί.

Κι' έσύ το ήξερες; Πώς μ' έφησης να έλθω εδώ;

Άφουσα τα πράγματα να κυσάλλω.

Τι θέλεις να πής; Εξέφωνε ο Ρόντερικ.

Σε λίγο θα τα καταλάβεις άπομονη. Άπό στήνι σε στιγμή θα σ' άξηγήσει.

Ο ντόν Ντιέγκο! Μά δεν καταλαβαίνω... Άφου έπαθε άποπλη-

με καλαμάρι των διέκονων πούτρεχαν σε λίγο, λαχανιασμένος, χλωμός, λιας άντικρυσε τον ντόν Ντιέγκο. Μό, τα μάτια του μεγάλωσαν από έκπληξη. Για μιά στιγμή, κοίταξε το βασιλέα, μιά στιγμή, κοίταξε στα μάτια του βασιλέα, έπειτα, έπιασε γονατιστός στο Ρόντερικ.

Συχώρα με! φώναξε. Δεν φταίω έγώ! Αότος ο προδότης... Κι' έβριζε τον Γκον-

Το κεφάλι ήταν δόλτελα, όπως και το πρόσωπό, με μιά σκούρα και πικρή δαντέλλα.

Κι' αυτός ήταν μεταμφιεσμένος. Φορούσε τη στολή ενός άπλου άξιωμάτιου κι' είχε ριγμένο το καπέλλο του χαμηλά στα μάτια.

Η γυναίκα τον ζύγωνε!

Αυτός ύποκλήθηκε βουβά. Βουβή τον άκούοιτοσε κι' η γυναίκα. Πάρα πέρα, το άμάξι περίμενε. Της έβαλε το χέρι ν' άνεβή. Το χέρι της έκαμε καθώς το άγγιζε. Ένοιωσε ο Ρόντερικ τον πόθο να φροντίσει μόνον του στήθους του ζεστού σμας χεριού. Συγκρατήθηκε όμως. Μέσα στο άμάξι κάθισε σε άπόστασι από αυτόν, βουβός, από φόβο μη προδοθί πριν της ώρας.

Η νύχτα ήταν κρύα και φωτεινή. Στα σπία, τα φώτα σβύσιναν. Όλοι κοιμόνταν. Το ποδοβολήτο των άλόγων άκούοιταν μονάχα ρυθμικό.

Αιδέθηκε το άμάξι γοργά τις κατοικημένες σιλοικές, και μετά πήρε έναν έξοχικό δρόμο. Στο τέλος, σταμάτησε μπροστά σ' ένα κομψό σπιτάκι, που φαινόταν σαν κυνηγετικό περιπτερό.

Ο Ρόντερικ πήδησε κάτω από το άμάξι. Βοήθησε πάλι τη γυναίκα να κατεβή. Με έζηπνε γοργο προχώρησε έμπρός. Με έζηπνε Γκονσάλβος τον ύπεροχη σπαρτός. Άλλά μόλις άντικρυσε τη γυναίκα, το πρόσωπό του άλλάξε χρώμα. Τα μάτια του μεγάλωσαν από την έκπληξη. Όσοστο δέ μίλησε. Περίμενε. Δεν μπορούσε να έξηγήσει πως είχε πει μ' έλ' αυτή η Φλορίτα, άφου την είχε είδοποιήσει ο ίδιος να μη πάει.

Ο Ρόντερικ έβριζε γύρω του μιά ματιά γεμάτη ικανοποίηση. Μ' ένα νεύμα τους έδιωξε όλους ει κτός από τον Γκονσάλβο. Κι' έπειτα, έβγαλε το καπέλό του και στάθηκε αλύγιστος, με δλη του τη βασιλική μεγαλότητα, μπροστά στη πάντα σκεπασμένη γυναίκα.

Φλορίτα, είπε γλανκά, με σαστή τη άποκαλήμης πώς ο βασιλέας σου σε συνόδευσε άφου έπρόκειτο να σε περμαίνει ο Έμπαρ...

Σταμάτησε περιμένοντας μιά κρυφή τρομιά έκ' έμέρους της κοπέλλας, μιά κίνησι τρόμου. Η σκεπασμένη γυναίκα όμως έμεινε άσάλευτη.

Δε λές τίποτε; Είπε ο Ρόντερικ. Σε πάγωσαν τα λόγια μου; Γιατί, Φλορίτα, Σ' άγαπάω τόσο τρέλλα. Το ξέρεις.

Πάλι έμεινε άκίνητη η γυναίκα. Τότε, με μιά άνυπόμονη κίνησι ο Ρόντερικ της πρσέθηκε τη ντυτέλλα από το κεφάλι. Μιά κραυγή τρόμου έγήκε τότε από τὰ χείλη της.

Έβγλόνη! Έσύ! Έγώ! άποκρίθηκε η βασιλισσα με φωνή παγωμένη.

Ο Ρόντερικ άλλάξε χίλια χρώματα. Η Έβγλόνη είπε έφρωνικά:

Καιρό είχα ν' άκούσω από τα χείλη σου τη λέξι που μου έδινες άλλοτε τόσο άσπρη. Σ' άγαπάω.

Χίλιοι διαβόλοι! φώναξε ο Ρόντερικ. Μά αυτόν φώναζε ο Φλορίτα; Πού είναι η προδοσία.

Η Φλορίτα πού είναι η προδοσία; πτε ο Γκονσάλβος άρρωστη, εί.

Κι' έσύ το ήξερες; Πώς μ' έφησης να έλθω εδώ;

Άφουσα τα πράγματα να κυσάλλω.

Τι θέλεις να πής; Εξέφωνε ο Ρόντερικ.

Σε λίγο θα τα καταλάβεις άπομονη. Άπό στήνι σε στιγμή θα σ' άξηγήσει.

Ο ντόν Ντιέγκο! Μά δεν καταλαβαίνω... Άφου έπαθε άποπλη-

με καλαμάρι των διέκονων πούτρεχαν σε λίγο, λαχανιασμένος, χλωμός, λιας άντικρυσε τον ντόν Ντιέγκο. Μό, τα μάτια του μεγάλωσαν από έκπληξη. Για μιά στιγμή, κοίταξε το βασιλέα, μιά στιγμή, κοίταξε στα μάτια του βασιλέα, έπειτα, έπιασε γονατιστός στο Ρόντερικ.

Συχώρα με! φώναξε. Δεν φταίω έγώ! Αότος ο προδότης... Κι' έβριζε τον Γκον-

Το πιάνο και το ταμπούρλο

(Δύο αντίκρυνοι πόρτες, στο τρίτο πάτωμα μιας πολυκατοικίας. "Απ' το εσωτερικό του ενός διαμερίσματος ακούγονται στο πιάνο σκάλες και άρπες. Ξαφνικά ανοίγει η πόρτα του αντίκρυνου διαμερίσματος και βγαίνει έξω ένας Έλληνας, χωρίς κολλάρο και με τις «Νεοαρχές» του Ιουστινιανού στο χέρι. Πάει απέναντι και χτυπάει δυνατά το κουδούνι. Το πιάνο παύει ως δια μαγείας. Η πόρτα ανοίγει, και στο κατώφλι της εμφανίζεται η Έλληνη, χαμογελαστή, προκλητική, γοητευτική.)

ΕΚΕΙΝΗ: Τί θέλετε;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Με ρωτάτε τί θέλω...
ΕΚΕΙΝΗ: Είπε, τωας, αδιακρίσια;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Θέλω να πάμε το πιάνο! Και το πιάνο...
"Απ' το πρωί ως το βράδυ, κοπαντάει όλο τις ίδιες εκνευριστικές άρπες!"
ΕΚΕΙΝΗ: Αυτομάται...
ΕΚΕΙΝΟΣ: "Εμένα μούρχονται κλάματα απ' τη λύπη..."
ΕΚΕΙΝΗ: Δεν είστε, βλέπω, φιλόμουσος.
ΕΚΕΙΝΟΣ: "Ίσως έπειδή είμαι φιλόμουσος δεν υποφέρω τη μουσική σας..."
ΕΚΕΙΝΗ: "Άλλο τίποτε;"
ΕΚΕΙΝΟΣ: Φτάνουν αυτά τα δάχτυλα για σήμερα... ("Εκείνη τον χαϊρεύει κωμικά, μπαίνει στο διαμέριμά της, και κλείνει την πόρτα. Έκείνος μπαίνει στο δικό του διαμέριμα. Σε λίγο οι σκάλες και τα άρπες ξανακούγονται, πιο δυνατά. Έκείνος πιάνει το κεφάλι του με απόγνωση και πετάει στον τοίχο με δύναμη τις «Νεοαρχές» του Ιουστινιανού, πολύ συτυγής γιατί δε μπορεί να κάνει το ίδιο και με τη νεοαρχή του αντίκρυνου διαμερίσματος.)

(Σε λίγες μέρες η πολυκατοικία ολόκληρη αναστατώνεται από φοβερούς κρότους. "Ιδιαίτε-

τως αναστατώνεται η δεσποινίς που μαθαίνει πιάνο, γιατί οι πρωτοφανεές θόρυβοι προέρχονται από το αντίκρυνο διαμέριμα. Βγαίνει, λοιπόν, στην πόρτα της, πάει στην αντίκρυνη πόρτα και χτυπάει νευρικά το κουδούνι. Οι κρότοι σταματούν.)

ΕΚΕΙΝΟΣ (βγαίνοντας στο κατώφλι): Καλημέρα σας, τί θέλετε;
ΕΚΕΙΝΗ: Τί κρότοι είν' αυτοί; Γκρεμίζετε τους τοίχους σας...
ΕΚΕΙΝΟΣ: "Όχι. Μαθαίνω ταμπούρλο..."
ΕΚΕΙΝΗ: Ταμπούρλο;!
ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί; Παράξενο σας φαίνεται; Είν' ένα όργανο φιλοσοφικό και ενδιαφέρον...
ΕΚΕΙΝΗ: "Όστε, μαθαίνετε ταμπούρλο;"
ΕΚΕΙΝΟΣ: Με την αδειά σας...
ΕΚΕΙΝΗ: "Α, όσο γι' αυτό, δεν είνε καθόλου με την αδειά μου!... Σας το απαγορεύω απολύτως!"
ΕΚΕΙΝΟΣ: "Εγώ σας απαγορεύω το πιάνο;"
ΕΚΕΙΝΗ: Το πιάνο δεν είνε ταμπούρλο!
ΕΚΕΙΝΟΣ: Και το ταμπούρλο δεν είνε πιάνο!
ΕΚΕΙΝΗ: Εύτυχως για το πιάνο...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Κρατήστε τη γνώμη σας, κρατώ τη δική μου... Τίποτ' άλλο;
ΕΚΕΙΝΗ: "Ανάγκη!... (Μπαίνει στο διαμέριμά της, κλείνοντας δυνατά την πόρτα. Έκείνος μπαίνει στο δικό του, σηκώνοντας τους ώμους. Το ταμπούρλο ξανακούγεται δυνατά. Το πιάνο του απαντάει. Πανδαιμόνιο.)

(Υστερα από μερικές μέρες μονομαχίας, Έκείνη και Εκείνος βγαίνουν συμπράσματα ο ένας για τον άλλον.)

ΕΚΕΙΝΗ (απ' το διαμέριμά της, ενώ αδειάζει το δέκατο κουτί με τις άσπρινες): Είπε, όμως, δυνατός άντρας...

ΕΚΕΙΝΟΣ (απ' το διαμέριμά του, ενώ αλλάζει τις παγωμένες κομπρέσες του κεφαλιού του): Είπε, όμως, γυναίκα με θέληση...
("Εκείνη ανοίγει την πόρτα της για να πάει στο απέναντι διαμέριμα, την ίδια στιγμή όμως η πόρτα ανοίγει κι' εμφανίζεται Εκείνος, χαμογελαστός, υποχρεωτικός, αλάνθριος.)

ΕΚΕΙΝΗ: Κύριε...
ΕΚΕΙΝΟΣ (συμπληρώνει)...
"Αλλη..."
ΕΚΕΙΝΗ: Σας λένε "Αλλη";
ΕΚΕΙΝΟΣ: Με την αδειά σας...
ΕΚΕΙΝΗ: "Ω, θά σας λένε "Αλλη", είτε το έγκρινε, είτε όχι... Το ίδιο, όπως έγινε και με το ταμπούρλο..."
ΕΚΕΙΝΟΣ: Θά θέλατε να το σταματήσω;...
ΕΚΕΙΝΗ: Νά σας πω... "Αρχισα να το συνηθίζω..."
ΕΚΕΙΝΟΣ: Δε συνηθίζεται, το άτιμο!
ΕΚΕΙΝΗ: "Εγώ, πάντως, σκέπτομαι ν' αφήσω το πιάνο..."
ΕΚΕΙΝΟΣ (άγανακτισμένος): Γιατί; Το πιάνο είν' ένα εύγενικό όργανο... Μην το κάνετε αυτό το έγκλημα, δεσποινίς...
ΕΚΕΙΝΗ (πρόθυμα)... Τζούλια!
ΕΚΕΙΝΟΣ: Σας λένε Τζούλια;...
ΕΚΕΙΝΗ (χαμογελαστή): "Αν μου το έπαιρτε..."
ΕΚΕΙΝΟΣ: "Αν σας το έπαιρτε... Μά, τί λέτε;... Είμαι ένθουσιασμένος!"
ΕΚΕΙΝΗ: Τόσο το καλύτερο...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Θά περάσετε, τώρα, λίγο μέσα; Νά σας προσφέρω καφέ;
ΕΚΕΙΝΗ: Τί; Ταμπούρλο; ΕΚΕΙΝΟΣ: "Όχι, καλέ... Κάτι δροσιστικό... Μιά βουισάδα, να πιούμε..."
ΕΚΕΙΝΗ: Με ζάχαρη;!
ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι, και με βουισό...
ΕΚΕΙΝΗ: "Α, μά είνε μεγάλος ο πειρασμός..." ("Εκείνη μπαίνει στο διαμέριμά του, κι' η πόρτα κλείνει πίσω απ' τους δύο. Και από κεινη τη στιγμή η πολυκατοικία ησυχάζει. Ούτε πιάνο πιά, ούτε ταμπούρλο... Μόνο φιλιά... Και τα φιλιά ούτε ακούγονται, ούτε ένοχλούν...)

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

νή θραχνή:

—Ντόν Ντιέγκο! "Ως πότε θά αφήσεις αυτό το φρικτό στόμα να λέη λόγια σκοτεινά;"

—Έχε γεια, Ρόντερικ! Είπε ο Γκονσάλβες κι' ακολουθούσε με το κεφάλι ψηλά τους άντρες που ντόν Ντιέγκο.

Μετά λίγη ώρα, ο ντόν Ντιέγκο άρμισε θριαμβευτικά στο δωμάτιο.

—Μεγαλειότητα, φώναξε! 'Η διαταγή σας εξετελέσθη.

Ο Ρόντερικ βγήκε έξω στον κήπο. Στο φως του φεγγαριού, κάτι μαύριζε κρεμασμένο πάνω σ' ένα δέντρο. Δύσπιστα ζύγωσε. Και στο μισοκούρσο δυο μάτια θαλαμμένα από τις κόγχες τους τον κύτταξε με φρίκη. Μά η γλώσσα του ντόν Γκονσάλβες που ήταν κρεμασμένη, φαινόταν σά να τον ειρωνεύταν θανατερά.

Στρατηγικά σχέδια

—Μεγαλειότητα, είπε ο ντόν Ντιέγκο ταπεινά. Βέβαια, καλύτερα θά ήταν αν είχαμε συλλάβει τον "Εμπαρ. "Αλλά, για το σκοπό σας, κι' η φυγή του ακόμα, είνε ώφελιμη. Η Φλορίτα μένει μόνη, ανυπεράσπιστη.

—Λες κουταμάρες! φώναξε ανυπόμονα ο Ρόντερικ. Πώς μόνι; Ο πατέρας της; Δεν τον λογαριάζεις αυτόν;

—Μεγαλειότητα, άποκριθηκε ο αλλικός χαμογελώντας. Κρίτι σκέφθηκε. Δεν ξέρω πώς θά σας φαίνη τα σχέδιά μου.

—Λέγε.

—Δεν θά ήταν καλό ν' απομακρύνετε για λίγον καιρό τον πρίγκιπα "Ιουλιανό από την Κόρδοβα;

Κύτταξε το βασιλιά πονηρά. Ο Ρόντερικ άμείως κατάλαβε τί έννοουσε ο άλλος.

—Χι... Έκανε σκεπτικά. Βέβαια, καλό θά ήταν. "Αλλά τί να τον κάνω;

—Νά τον στείλετε με καμιά αποστολή. Δεν είνε δύσκολο. Τά μάτια του Ρόντερικ γυάλισαν.

—Ναι, είπε σά να μιλούσε μοναχός του. Δεν είνε δύσκολο.

—Επειτα, φώναξε, χτυπώντας τον Ντιέγκο στον ώμο.

—Αυτή του τη συμβουλή αξίζει, τι και να της! Πήγαινε, γρήγορα, κάλεσε εδώ τον πρίγκιπα "Ιουλιανό. Σκέφθηκε κιόλας την αποστολή που θά τον άναθεώ.

Σε λίγο ο πατέρας της Φλορίτας παρουσιάζονταν μπροστά στο βασιλιά.

Ήταν ένας άντρας έως πενήντα ετών, με ώραίο παράστημα, και με άδρα χαρακτηριστικά. Το μόνο δυσάρεστο στη φυσιογνωμία του ήταν το βλέμμα του, ένα βλέμμα πάντα βιαστικό, που άφείριγε να κυττάξη ίσια.

—Πρίγκιπα "Ιουλιανέ, είπε ο Ρόντερικ άμείως. "Ελα, σέ χρειάζομαι. Έχω μια λεπτή και σπουδαία έντολη να σου άναθεώ.

—Είμαι στις προαγές σου, βασιλιά μου.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: η συνέχεια

✽✽✽

Ερωταποκρίσεις

— Ποιό πράγμα δεν κρύβεται;

— 'Η μεγάλη μύτη.

— Τί μισεί περισσότερο ή γυναίκα σου;

— Την καλλονή... όταν άνήκει σ' άλλην.

— Φίλημα ή δάκρυ;

— Το ένα κατά την άφειν και το άλλο κατά την άναγνώριση.

— Τί δεν μπορούμε ν' άρνηθούμε εις τους άλλους;

— Τις συμβουλές.

— Τί είνε γήρας;

— Ο μόνος άρμος καρπός, που τον τρώμε και ξυλίζουμε τά μούτρα.

Η μήνυσις του Παναγιωτάκη

Σε άναμμένα κάρβουνα έκαθόταν όλο αυτό τον τελευταίο καιρό ο δύσμοιρος Παναγιωτάκης. "Από την ημέρα που παρεκλούθησε την «μαντάκ Σουσού» στο θέατρο της κ. "Ανδρεάδη δυο πράγματα του έκαναν τεράστια έντύπωση. Πρώτον ο κόσμος, αυτή ή άνθρωπινη πλήμυρα που ήταν χυμένη στην πλατεία και έβλεπε με την πυροδόσεινα του Βούδουλα. Και δεύτερον ο... έαυτός του, που είχε δη έπί σινηής. Ο Παναγιωτάκης και ή Σουσού είχαν δυο έντελως διαφορετικές νοοτροπίες. Καί ή μέν Σουσού από την πρώτη στιγμή το πήρε το πράγμα ως έξαιρετικά τιμητικό να γίνη και ήρωής θεατρικού έργου. Ο Παναγιωτάκης όμως δεν μπορούσε να καταστολήσει εις συμπέρασμα τα "Ηταν τιμητικό; "Ηταν διασυρμός; "Ηταν δόξα αυτό που έβλεπε; "Ηταν διακομιδήσις; Μία του φαινόταν το πράγμα έτσι, μία άλλωστε. "Εστριβε και ξανάστριβε το μυστάκι του, έβρινε το κεφάλι του και έμουρμούριζε. "Απόφαινε όμως δεν μπορούσε να βγάλη άν έπρεπε να εξαγριωθή ή να κολακευθή.

Έπλεκε δέπ' ουί, λοιπόν, έτι μάς πήραν στο φίλο και ή γυναίκα μου ή έχοντες ιδέα έτι το θέατρο και ρεζιλία, σου λέει ή δόξα μου. Παναγιωτάκη έφτασε στο κολοφώνιον! "Εμένα δεν μου άρέσουν τα τσαϊντά και κρίνε μόνος σου να κάνουσ την γυναίκα σου θέατρο και όλα σου, τί είπες και τί έκανες και ο κόσμος γελάει μαζί σου. Νά μου λείπει και ή δόξα και το κολοφώνιον. Περικαλώ ως άνδρας νεοκωρύς να σταματήση το έργον και

μας όλος ο ντουιναί. Καλά, δεν σου λέω, έκανε πολλά ή μαντάκ, γελάσαμε μία, γελάσαμε δυο, καί τέτοια περιμένει ο κόσμος και έσεις έχοντες ύπηρεσιαν να προστατεύετε τους πολίτας — και φόρους, πληρώνω ντάγκο-ντάγκο και πεζοδρομίο και σκυλιά — άπορώ πώς δεν έπροεβάζε το πράγμα.

"Τώρα τί να σου πω κύριε άστυνόμε; Είμαι σωστά πράγματα αυτά; Σου λέει, ό άλλος, κυρ-Παναγιωτάκη ή γυναίκα σου είνε τύπος και έφ' όσον είνε τύπος και έβουησε όλη ή "Ελλάς και μεδιστόρημα θά γίνη και θέατρο θά γίνη και άπ' όλα. "Αλλά να πς στο θέατρο και να σου δίνουσ το πρόγραμμα και να σου γράφη με μεγάλα γράμματα «μαντάκ Σουσού, κωμωδία» τέτοιο πράγμα μη έχοντες φιλότιμο ο συγγραφέας, δεν ξέρω τί διάλο κάνετε του λόγου σας. Κωμωδία είμαστε, μάστιξ, όμολογώ, πολλών τα κάναμε μούσκεμα ένεκα ή μεγάλη δόξα της γυναίκας μου. "Αλλά όχι να μάς περνούν και στα προγράμματα. "Εάν έγραφαν «ο κ. άστυνόμε, κωμωδία» δεν θά σηκώνουσ άπάνω να βάνη τις φωνές; "Όχι, πέμψου σε περικαλώ!

"Δεν άφες και τίποτε ο συγγραφέας; "Επήρε άνταρ, μπαμπαντάν την Σουσού και από τον Βούδουλα, πώς τα κληρονομώσε τα λεφτά και πώς την έφτασε την Κάθριν στο Κελωνάκι και πώς την παντρεύτηκε έκείνο το πληθόμωτρο τον Καντακουζηνό και πώς έκανε το Κελωνάκι να βουήση και πώς έμπηξε μες την άριστοκρατία και πώς άνακατέμειξε στα χρηματιστήρια και πώς ήθελε να γκεμίσση τον Βούδουλα να βγάλη από κάτω τους άρχισους. Μ' έννοήσατε;

"Βλέπω κι' εγώ τον έμαυτό μου από τον Βούδουλα να παγαίνο στα παλτάκια της δόξης Πατριάρχου "Ιωακείμ και να τα χάνω και να γελάω το πελκευόδι στην πλατεία, κόσμος και ντουιναί. Καί παρεμίως βλέπω τον έμαυτό μου και την Σουσού άριστοκρατία μέσα στα πλούτια, «βρε ζαργάνα μου, πώς έγινες έτσι» και σε σπου πάλι γέλιο ο κόσμος.

"Έχοντες δέπ' ουί, λοιπόν, έτι μάς πήραν στο φίλο και ή γυναίκα μου ή έχοντες ιδέα έτι το θέατρο και ρεζιλία, σου λέει ή δόξα μου. Παναγιωτάκη έφτασε στο κολοφώνιον! "Εμένα δεν μου άρέσουν τα τσαϊντά και κρίνε μόνος σου να κάνουσ την γυναίκα σου θέατρο και όλα σου, τί είπες και τί έκανες και ο κόσμος γελάει μαζί σου. Νά μου λείπει και ή δόξα και το κολοφώνιον. Περικαλώ ως άνδρας νεοκωρύς να σταματήση το έργον και

κάνουσ τον θέλουν.

Και έτι έμαυτώθη ή ύποβολή της θυμωαίς έκείνης μήνυσεως.

Δ. ΨΑΘΑΣ

Παναγιωτάκης — (Βεάκης): Μωρέ ζαργάνα μου, άκου να σου πω... ("Από την κομωδιαν του έκλεκτου συνεργάτου μας κ. Ψαθά «Σουσού», που παίζεται μ' έξαιρετικήν έαυτηρία στο θέατρον "Ανδρεάδη.)

Παναγιωτάκης — (Βεάκης): Μωρέ ζαργάνα μου, άκου να σου πω... ("Από την κομωδιαν του έκλεκτου συνεργάτου μας κ. Ψαθά «Σουσού», που παίζεται μ' έξαιρετικήν έαυτηρία στο θέατρον "Ανδρεάδη.)

Παναγιωτάκης — (Βεάκης): Μωρέ ζαργάνα μου, άκου να σου πω... ("Από την κομωδιαν του έκλεκτου συνεργάτου μας κ. Ψαθά «Σουσού», που παίζεται μ' έξαιρετικήν έαυτηρία στο θέατρον "Ανδρεάδη.)

Παναγιωτάκης — (Βεάκης): Μωρέ ζαργάνα μου, άκου να σου πω... ("Από την κομωδιαν του έκλεκτου συνεργάτου μας κ. Ψαθά «Σουσού», που παίζεται μ' έξαιρετικήν έαυτηρία στο θέατρον "Ανδρεάδη.)

Παναγιωτάκης — (Βεάκης): Μωρέ ζαργάνα μου, άκου να σου πω... ("Από την κομωδιαν του έκλεκτου συνεργάτου μας κ. Ψαθά «Σουσού», που παίζεται μ' έξαιρετικήν έαυτηρία στο θέατρον "Ανδρεάδη.)

Παναγιωτάκης — (Βεάκης): Μωρέ ζαργάνα μου, άκου να σου πω... ("Από την κομωδιαν του έκλεκτου συνεργάτου μας κ. Ψαθά «Σουσού», που παίζεται μ' έξαιρετικήν έαυτηρία στο θέατρον "Ανδρεάδη.)

Παναγιωτάκης — (Βεάκης): Μωρέ ζαργάνα μου, άκου να σου πω... ("Από την κομωδιαν του έκλεκτου συνεργάτου μας κ. Ψαθά «Σουσού», που παίζεται μ' έξαιρετικήν έαυτηρία στο θέατρον "Ανδρεάδη.)

Παναγιωτάκης — (Βεάκης): Μωρέ ζαργάνα μου, άκου να σου πω... ("Από την κομωδιαν του έκλεκτου συνεργάτου μας κ. Ψαθά «Σουσού», που παίζεται μ' έξαιρετικήν έαυτηρία στο θέατρον "Ανδρεάδη.)

Παναγιωτάκης — (Βεάκης): Μωρέ ζαργάνα μου, άκου να σου πω... ("Από την κομωδιαν του έκλεκτου συνεργάτου μας κ. Ψαθά «Σουσού», που παίζεται μ' έξαιρετικήν έαυτηρία στο θέατρον "Ανδρεάδη.)

Παναγιωτάκης — (Βεάκης): Μωρέ ζαργάνα μου, άκου να σου πω... ("Από την κομωδιαν του έκλεκτου συνεργάτου μας κ. Ψαθά «Σουσού», που παίζεται μ' έξαιρετικήν έαυτηρία στο θέατρον "Ανδρεάδη.)

Παναγιωτάκης — (Βεάκης): Μωρέ ζαργάνα μου, άκου να σου πω... ("Από την κομωδιαν του έκλεκτου συνεργάτου μας κ. Ψαθά «Σουσού», που παίζεται μ' έξαιρετικήν έαυτηρία στο θέατρον "Ανδρεάδη.)

Παναγιωτάκης — (Βεάκης): Μωρέ ζαργάνα μου, άκου να σου πω... ("Από την κομωδιαν του έκλεκτου συνεργάτου μας κ. Ψαθά «Σουσού», που παίζεται μ' έξαιρετικήν έαυτηρία στο θέατρον "Ανδρεάδη.)

Παναγιωτάκης — (Βεάκης): Μωρέ ζαργάνα μου, άκου να σου πω... ("Από την κομωδιαν του έκλεκτου συνεργάτου μας κ. Ψαθά «Σουσού», που παίζεται μ' έξαιρετικήν έαυτηρία στο θέατρον "Ανδρεάδη.)

Παναγιωτάκης — (Βεάκης): Μωρέ ζαργάνα μου, άκου να σου πω... ("Από την κομωδιαν του έκλεκτου συνεργάτου μας κ. Ψαθά «Σουσού», που παίζεται μ' έξαιρετικήν έαυτηρία στο θέατρον "Ανδρεάδη.)

Παναγιωτάκης — (Βεάκης): Μωρέ ζαργάνα μου, άκου να σου πω... ("Από την κομωδιαν του έκλεκτου συνεργάτου μας κ. Ψαθά «Σουσού», που παίζεται μ' έξαιρετικήν έαυτηρία στο θέατρον "Ανδρεάδη.)

Παναγιωτάκης — (Βεάκης): Μωρέ ζαργάνα μου, άκου να σου πω... ("Από την κομωδιαν του έκλεκτου συνεργάτου μας κ. Ψαθά «Σουσού», που παίζεται μ' έξαιρετικήν έαυτηρία στο θέατρον "Ανδρεάδη.)

Παναγιωτάκης — (Βεάκης): Μωρέ ζαργάνα μου, άκου να σου πω... ("Από την κομωδιαν του έκλεκτου συνεργάτου μας κ. Ψαθά «Σουσού», που παίζεται μ' έξαιρετικήν έαυτηρία στο θέατρον "Ανδρεάδη.)

Παναγιωτάκης — (Βεάκης): Μωρέ ζαργάνα μου, άκου να σου πω... ("Από την κομωδιαν του έκλεκτου συνεργάτου μας κ. Ψαθά «Σουσού», που παίζεται μ' έξαιρετικήν έαυτηρία στο θέατρον "Ανδρεάδη.)

Παναγιωτάκης — (Βεάκης): Μωρέ ζαργάνα μου, άκου να σου πω... ("Από την κομωδιαν του έκλεκτου συνεργάτου μας κ. Ψαθά «Σουσού», που παίζεται μ' έξαιρετικήν έαυτηρία στο θέατρον "Ανδρεάδη.)

Παναγιωτάκης — (Βεάκης): Μωρέ ζαργάνα μου, άκου να σου πω... ("Από την κομωδιαν του έκλεκτου συνεργάτου μας κ. Ψαθά «Σουσού», που παίζεται μ' έξαιρετικήν έαυτηρία στο θέατρον "Ανδρεάδη.)

Παναγιωτάκης — (Βεάκης): Μωρέ ζαργάνα μου, άκου να σου πω... ("Από την κομωδιαν του έκλεκτου συνεργάτου μας κ. Ψαθά «Σουσού», που παίζεται μ' έξαιρετικήν έαυτηρία στο θέατρον "Ανδρεάδη.)

Παναγιωτάκης — (Βεάκης): Μωρέ ζαργάνα μου, άκου να σου πω... ("Από την κομωδιαν του έκλεκτου συνεργάτου μας κ. Ψαθά «Σουσού», που παίζεται μ' έξαιρετικήν έαυτηρία στο θέατρον "Ανδρεάδη.)

Παναγιωτάκης — (Βεάκης): Μωρέ ζαργάνα μου, άκου να σου πω... ("Από την κομωδιαν του έκλεκτου συνεργάτου μας κ. Ψαθά «Σουσού», που παίζεται μ' έξαιρετικήν έαυτηρία στο θέατρον "Ανδρεάδη.)

Παναγιωτάκης — (Βεάκης): Μωρέ ζαργάνα μου, άκου να σου πω... ("Από την κομωδιαν του έκλεκτου συνεργάτου μας κ. Ψαθά «Σουσού», που παίζεται μ' έξαιρετικήν έαυτηρία στο θέατρον "Ανδρεάδη.)

Παναγιωτάκης — (Βεάκης): Μωρέ ζαργάνα μου, άκου να σου πω... ("Από την κομωδιαν του έκλεκτου συνεργάτου μας κ. Ψαθά «Σουσού», που παίζεται μ' έξαιρετικήν έαυτηρία στο θέατρον "Ανδρεάδη.)

Παναγιωτάκης — (Βεάκης): Μωρέ ζαργάνα μου, άκου να σου πω... ("Από την κομωδιαν του έκλεκτου συνεργάτου μας κ. Ψαθά «Σουσού», που παίζεται μ' έξαιρετικήν έαυτηρία στο θέατρον "Ανδρεάδη.)

Παναγιωτάκης — (Βεάκης): Μωρέ ζαργάνα μου, άκου να σου πω... ("Από την κομωδιαν του έκλεκτου συνεργάτου μας κ. Ψαθά «Σουσού», που παίζεται μ' έξαιρετικήν έαυτηρία στο θέατρον "Ανδρεάδη.)

Παναγιωτάκης — (Βεάκης): Μωρέ ζαργάνα μου, άκου να σου πω... ("Από την κομωδιαν του έκλεκτου συνεργάτου μας κ. Ψαθά «Σουσού», που παίζεται μ' έξαιρετικήν έαυτηρία στο θέατρον "Ανδρεάδη.)

Παναγιωτάκης — (Βεάκης): Μωρέ ζαργάνα μου, άκου να σου πω... ("Από την κομωδιαν του έκλεκτου συνεργάτου μας κ. Ψαθά «Σουσού», που παίζεται μ' έξαιρετικήν έαυτηρία στο θέατρον "Ανδρεάδη.)

Παναγιωτάκης — (Βεάκης): Μωρέ ζαργάνα μου, άκου να σου πω... ("Από την κομωδιαν του έκλεκτου συνεργάτου μας κ. Ψαθά «Σουσού», που παίζεται μ' έξαιρετικήν έαυτηρία στο θέατρον "Ανδρεάδη.)

Παναγιωτάκης — (Βεάκης): Μωρέ ζαργάνα μου, άκου να σου πω... ("Από την κομωδιαν του έκλεκτου συνεργάτου μας κ. Ψαθά «Σουσού», που παίζεται μ' έξαιρετικήν έαυτηρία στο θέατρον "Ανδρεάδη.)

Παναγιωτάκης — (Βεάκης): Μωρέ ζαργάνα μου, άκου να σου πω... ("Από την κομωδιαν του έκλεκτου συνεργάτου μας κ. Ψαθά «Σουσού», που παίζεται μ' έξαιρετικήν έαυτηρία στο θέατρον "Ανδρεάδη.)

Παναγιωτάκης — (Βεάκης): Μωρέ ζαργάνα μου, άκου να σου πω... ("Από την κομωδιαν του έκλεκτου συνεργάτου μας κ. Ψαθά «Σουσού», που παίζεται μ' έξαιρετικήν έαυτηρία στο θέατρον "Ανδρεάδη.)

Παναγιωτάκης — (Βεάκης): Μωρέ ζαργάνα μου, άκου να σου πω... ("Από την κομωδιαν του έκλεκτου συνεργάτου μας κ. Ψαθά «Σουσού», που παίζεται μ' έξαιρετικήν έαυτηρία στο θέατρον "Ανδρεάδη.)

Παναγιωτάκης — (Βεάκης): Μωρέ ζαργάνα μου, άκου να σου πω... ("Από την κομωδιαν του έκλεκτου συνεργάτου μας κ. Ψαθά «Σουσού», που παίζεται μ' έξαιρετικήν έαυτηρία στο θέατρον "Ανδρεάδη.)

Παναγιωτάκης — (Βεάκης): Μωρέ ζαργάνα μου, άκου να σου πω... ("Από την κομωδιαν του έκλεκτου συνεργάτου μας κ. Ψαθά «Σουσού», που παίζεται μ' έξαιρετικήν έαυτηρία στο θέατρον "Ανδρεάδη.)

Παναγιωτάκης — (Βεάκης): Μωρέ ζαργάνα μου, άκου να σου πω... ("Από την κομωδιαν του έκλεκτου συνεργάτου μας κ. Ψαθά «Σουσού», που παίζεται μ' έξαιρετικήν έαυτηρία στο θέατρον "Ανδρεάδη.)

Παναγιωτάκης — (Βεάκης): Μωρέ ζαργάνα μου, άκου να σου πω... ("Από την κομωδιαν του έκλεκτου συνεργάτου μας κ. Ψαθά «Σουσού», που παίζεται μ' έξαιρετικήν έαυτηρία στο θέατρον "Ανδρεάδη.)

Παναγιωτάκης — (Βεάκης): Μωρέ ζαργάνα μου, άκου να σου πω... ("Από την κομωδιαν του έκλεκτου συνεργάτου μας κ. Ψαθά «Σουσού», που παίζεται μ' έξαιρετικήν έαυτηρία στο θέατρον "Ανδρεάδη.)

Παναγιωτάκης — (Βεάκης): Μωρέ ζαργάνα μου, άκου να σου πω... ("Από την κομωδιαν του έκλεκτου συνεργάτου μας κ. Ψαθά «Σουσού», που παίζεται μ' έξαιρετικήν έαυτηρία στο θέατρον "Ανδρεάδη.)

Παναγιωτάκης — (Βεάκης): Μωρέ ζαργάνα μου, άκου να σου πω... ("Από την κομωδιαν του έκλεκτου συνεργάτου μας κ. Ψαθά «Σουσού», που παίζεται μ' έξαιρετικήν έαυτηρία στο θέατρον "Ανδρεάδη.)

Παναγιωτάκης — (Βεάκης): Μωρέ ζαργάνα μου, άκου να σου πω... ("Από την κομωδιαν του έκλεκτου συνεργάτου μας κ. Ψαθά «Σουσού», που παίζεται μ' έξαιρετικήν έαυτηρία στο θέατρον "Ανδρεάδη.)

Παναγιωτάκης — (Βεάκης): Μωρέ ζαργάνα μου, άκου να σου πω... ("Από την κομωδιαν του έκλεκτου συνεργάτου μας κ. Ψαθά «Σουσού», που παίζεται μ' έξαιρετικήν έαυτηρία στο θέατρον "Ανδρεάδη.)

Παναγιωτάκης — (Βεάκης): Μωρέ ζαργάνα μου, άκου να σου πω... ("Από την κομωδιαν του έκλεκτου συνεργάτου μας κ. Ψαθά «Σουσού», που παίζεται μ' έξαιρετικήν έαυτηρία στο θέατρον "Ανδρεάδη.)

Παναγιωτάκης — (Βεάκης): Μωρέ ζαργάνα μου, άκου να σου πω... ("Από την κομωδιαν του έκλεκτου συνεργάτου μας κ. Ψαθά «Σουσού», που παίζεται μ' έξαιρετικήν έαυτηρία στο θέατρον "Ανδρεάδη.)

Παναγιωτάκης — (Βεάκης): Μωρέ ζαργάνα μου, άκου να σου πω... ("Από την κομωδιαν του έκλεκτου συνεργάτου μας κ. Ψαθά «Σουσού», που παίζεται μ

43ον.—"Οταν ὁ σύζυγος εἶ-
νε ἀδύ· αὐτοῦ χαρ-
κτῆρος ἢ θανατος

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

150⁰ Η πόρτα άνοιξε σε λίγο κι' ο Ντίνος παρουσιάστηκε. Το πρόσωπό του ήταν σοβαρό, θλιμμένο μάλλον. Δύο βαθείς αυλακίες κάτω από τα μάτια του έδειχναν πως θα είχε περάσει νύχτες άγρυπνος, ίσως θα είχε κλάψει.

Δεν την άναγνώρισε αμέσως. Προχώρησε προς αυτήν, με τυπικό χαμόγελο.

— Η κυρία;... Έκανε εδγενικά.

Μα την άλλη στιγμή την αναγνώρισε. Το πρόσωπό του σκοτεινιάσε με μιάς.

— Η κυρία Ταντά; άποκρίθηκε η Ρένα.

— Ναι!... Έκανε αυτής, κυττάζοντάς την με άθελη περιέργεια.

— Επιδέχεται να καθίσω; ρώτησε αυτή, υιώνοντας μια παράξενη κορριά...

Παρακαλώ...

Κάθισε. Δεν ήταν εύκολο ν' άρχισαν. Επί τέλους, κατάρτισε ν' άρθρώσει:

— Ντίνω... Δε μπορώ... Θα σου μιλήσω ελεύθερα. Ντίνω... Ήλθα να σου μιλήσω για τη Μάρθα.

— Το φαντάστηκα, είπε αυτής γρήγορα. Μα, Ρένα, δεν ξέρω τι θα μπορούσες να μου πεις. Τι θα μπορούσες ν' αλλάξει την κατάσταση.

— Η Μάρθα είναι πολύ άρρωστη. Κινδυνεύει.

— Έκείνος σου έρωσε τα φρύδια του. Η φωνή του αντήχησε σκληρή:

— Κινδυνεύει; Δεν πιστεύω να με καθιστάς έμένα υπεύθυνη γι' αυτό;

— Δεν είσαι βέβαια υπεύθυνος, Ντίνω, έσύ. Ήλθα όμως να σου πω ότι τα πράγματα δεν είναι ό,τι πας να φαντάζεσαι. Την σκοτώνεις με τη στάση σου. Σ' αγαπάει...

— Ρένα. Το ξέρω αυτό. Ίσως δηλαδή να είναι αλήθεια πως μ' αγαπώ. Άλλά, καταλαβαίνεις, δε μπορώ να πάρω πια τίποτε ανάμεσα μας.

— Γιατί, Ντίνω. Τόσο φοβερό πια είναι...

— Είναι ανεπανόρθωτο. Και το ψέμμα που μου είπε είναι ακόμα πιο ανεπανόρθωτο.

— Ντίνω, το ψέμμα δεν ούτ επε έλανε μονάχα. Τόλγες σ' όλους. Σ' έδωκες πικρά.

— Σ' έδωκες! Πολύ καλά το λές. Όσοι έγω δεν ήμουν τίποτε πάρα πάνω; Και είχα την έφελεια;...

— Γιατί θέλεις να παίζεις με την λέξεια; Έξέ αλλού, το ψέμμα δεν είναι η ούσια. Η ούσια, είναι το παιδί.

— Ρένα, μη κάνεις τα λόγια σου. Το ξέρεις πως τη Μάρθα την αγαπάω. Μα δε μπορώ να πάρω μια γυναίκα με τέτοιο παρελθόν. Πρέπει να το καταλάβεις. Δεν παντρεύθηκα τόσον καιρό, περιμένα, διάταξα, μελετούσα τις γυναίκες, όχι βέβαια για να πάρω μια τέτοια άποτυχία στο γάμο μου.

— Η Ρένα δε μιλάει. Το στήθος της άνεδοκατέβαινε. Έπρεπε πια να μιλήσει, να δηλώσει την άποψη της. Ήταν η πρώτη φορά που αυτή έβγαζε άκούγαν τη φωνή της.

— Οί! λέξεις δεν ήθελαν ναρθούν στα χείλη της. Προσπάθησε για τέκρη ποτήρι.

— Τον ρώτησε, θέτοντας στα λόγια της άλλη την ψυχή:

— Ντίνω... Δε μπορείς να στασημασία έχει αυτό; Η Μάρθα δεν είχε καμιά άποχρεία; άπέναντί λα, πεθάνει από άγάπη για σέ... Δεν ξέρω τι άλλο να σου πω.

— Ρένα, την δέχομαι αυτός μα παιδί μου. Έσύ είσαι ένα κοριτσάκι οχέδον άκούω, άγνώ, καθώς φαντάζομαι. Δεν μπορείς να καταλάβεις τη σημασία έχει το παρελ-

θόν μιας κοπέλλας για τον άντρα. Γι' αυτό, προσπάθησε να παρηγορήσει τη Μάρθα, όπως μπορείς. Το καλύτερο είναι να μη με ξαναδεις.

— Κρίσεις, είναι, θα της περάσει... Κι' έγω υποφέρω άφάνταστα.

Σταμάτησε γιατί η φωνή του κόπηκε από έναν λυγμό. Ήταν φανερό πως έπασχε. Ήταν φανερό πως η πληγή ήταν βαθιά, και μια πληγή από αυτές που δύσκολα γιγαντύνονται. Μα είχε πάρει την απόφασή του και δεν υποχωρούσε.

— Η Ρένα πήρε βαθειά την άναπνοή της και ψιθύρισε, καταβάλλοντας υπεράνθρωπη προσπάθεια:

— Ντίνω... Ήλθε η ώρα να σου άποκαλύψω κάτι, που θα σου προξενήσει κατάπληξη. Δεν φανταζόμουν ποτέ πως θα ήμουν άναγκασμένη να δηλώσω αυτό το μυστικό που θ' άκούσεις τώρα. Άλλά, πρόκειται για τη ζωή της άδελφής μου. Και δεν μου επιτρέπεται πια να σωπάσω. Ίσως να σωπάσω και περισσότερο άπ' ό,τι έπρεπε, ίσως να είναι άργα. Άλλά, η άγάπη κάνει θαύματα, ποτέ δεν είναι άργα.

— Τι θέλεις να πεις, Ρένα;

— Θέλω να πω, ποτέ άποκρίθηκε, σπηλώνοντας τα μάτια της στα δικά του, πως δεν υπάρχει έμψυχο πλάσμα να παντρευθεί τη Μάρθα. Το παιδί δεν είναι δικό της.

— Και τίποτ' είναι; ρώτησε ο Ντίνος άπότομα, άνυπόμονα, με άγωνία.

— Δικό μου! άχνοψιθύρισε η Ρένα.

— Δικό σου;

— Η φωνή του αντήχησε γεμάτη τρόμο.

— Ναι, είπε η Ρένα, κατεβάζοντας τα μάτια. Ναι, Ντίνω, για μένα αυτή είναι η χειρότερη στιγμή της ζωής μου. Άν έχης καρδιά, μη με βασανίζεις με έρωτήσεις. Έπαιζα. Έκανα ένα φοβερό σφάλμα. Κινδύνευα να χάσω την εύτυχία μου, ίσως και τη ζωή μου. Κι' η Μάρθα μ' έσωσε. Μ' έσωσε. Μ' έσωσε θυσιάζοντας την εύτυχία της. Τόσα χρόνια, δεν παντρεύτηκε αυτή, επειδή παρουσιάσθηκαν στην κοινωνία, με το άδικο του παιδιού, τρομερό ήθικό άόρος.

— Και το άνέχθηκες έσύ αυτό; ρώτησε ο Ντίνος με κατάπληξη.

— Είχα την άδυναμία να το άνεχθώ, φοβόμουν. Δεν ήξερα τι να κάνω. Δεν ήταν εύκολο θέλεια να πω σε όποιον ήθελε να θύσει να σου λέω τώρα έσένα. Μα, τώρα, η Μάρθα άγαπάει. Βλέπω ότι την περιμένει άληθινή εύτυχια μαζί σου και άθανάτος χωρίς έσένα. Γι' αυτό μιλήσα. Σ' έικτεώω, Ντίνω, να μου δώσης το λόγο της τιμής σου πως άνθρώπου αυτός δεν θ' άκούσω πια το μυστικό μου. Ούτε η μητέρα σου, τ' άκούς; Ούτε η μητέρα σου.

— Την κύτταξε σά να την έβλεπε για πρώτη φορά. Τι όραση που ήταν αυτή η στιγμή! Τα μάτια της γαλανά, ούράνια, γεμάτα δάκρυα, έκτεσαν. Το κομψό της σωματίκι συνταραζόταν δολοκλήρο. Τα χείλη της που ήταν ακόμα παιδικά, κερασσιά, ώριμα, θαρρείς, έτρεμαν έλαφρά. Όλη της η έμφάνιση είχε κάτι τι το τόσο άψογο, το τόσο άβρο, που δύσκολα μπορούσες κανείς να πιστέψει πως η κοπελίτσα αυτή ήταν όχι μονάχα παντρεμένη, μα και ένοχη.

— Άξαφνα, ένα γέλιο σκληρό άντιλάλησε στο δωμάτιο.

— Γιατί γελάς, Ντίνω; ρώτησε η κοπέλλα με τρόπο.

— Μικρή μου Ρένα, άποκρίθηκε αυτής, προσπαθώντας να πάρη εύθυμο ύφος, γελάω με την έφελειά σου. Είσαι κατά βάθος ένα καλό μεγάλο παιδί.

— Γιατί το λές αυτό, Ντίνω;

— Πως φαντάστηκες, Ρένα, πως θα πίστευα την ιστορία σου; πως είς σοβάρα τώρα ο νέος. Κι' ένα μικρό παιδί δε θα την πιστεύει.

— Δεν με πιστεύεις; άπόρησε η Ρένα.

— Σου λέω πως με συγκινεί η άποθυσία σου, άλλά δε δεν μπορώ να πιστέψω αυτό το παραμύθι.

— Σου όρκίζομαι στη ζωή μου, στην εύτυχία μου.

— Άφρησε τους όρκους, Ρένα. Βλέπεις, δε θυμάμαι μαζί σου, ένώ θάπρεπε να θυμάμαι για την άπάτη που σκέφθηκες να μου κάνεις. Άλλά, μπορεί να βασιστή η εύτυχία μιας δολοκλήρης ζωής έπάνω στην άπάτη; Άργά η γρήγορα θα μάθαινα την αλήθεια. Κι' αν μου είχε πη από την άρχή η Μάρθα ψέματα, πως το παιδί είναι δικό σου, κι' αν το πίστευα, και την παντρεύομαι, πάλι κάποτε θα μάθαινα την αλήθεια, και τότε θα ήταν τραγωδία. Άφρησε, Ρένα, μη το παίρνεις κατάκαρδα το ζήτημα.

— Η Μάρθα δε μπορεί να γίνει γυναίκα μου. Αυτό στο λέω — πίστεψέ με — με σπαταλώ. Κάθε προσπάθεια να με πείσης με το στανίδι μάλλον κακό θα κάνει και σε μένα και στη Μάρθα και σ' όλους μας.

— Τον κύτταξε με μάτια πελώρια από τρόμο.

— Ντίνω! φώναξε με όργη. Αυτό είναι έξω φρενών. Θα σου λέγα ποτέ ένα τέτοιο πράγμα χωρίς να είναι άληθινό. Το συλλογίστηκες καλά; Ποιά παντρεμένη γυναίκα θα έλεγε ένα τόσο φρικτό ψέμμα εις όλους της;

— Όσοτε επιμένεις ότι η Μάρθα φορτώθηκε τη δική σου την άμωρτία;

— Ναι. Γιατί άπορείς; Η Μάρθα δεν ήταν παντρεμένη, δεν είχε να δώσει λόγο σε κανένα. Έπειτα, η Μάρθα είναι πιο γνήσια, συνήθισα από τότε που ήμαστε μικρές να θυσιάζεται για μένα. Έγω, το δηλώω, δεν θα έκανα ποτέ μια τέτοια θυσία.

— Σηκώθηκε και της χείρισε άπαλά τον ώμο.

— Είσαι παράξενο πλάσματάκι, Ρένα, της είπε με φωνή συγκινημένη. Σ' έχας παρεξηγήσει από τότε που ήσουν μικρή. Σ' έθεωρούς άγαθήτριά σου. Μα βλέπω ότι έσύ έχεις μια παράξενη αντίληψη της άγάπης. Είσαι φανταστική. Και ξέρεις να κάνεις μεγάλες θυσίες.

— Όχι, Ντίνω, σου το όρκίζομαι... Δεν κάνω καμιά θυσία. Μόνο και μόνο θάζω τα πράγματα στη θέσι τους. Φέρομαι μονάχα τιμία, ένώ έού θέλεις, σώνει και καλά, να πιστέψης πως φέρομαι ήρωικά.

— Ρένα, ξέρω πως σεις οι δυο άδελφές έχετε μια άγάπη φανταστική μεταξ' σας. Άλλά σ' όλα τα πράγματα άπάρχουν όρια. Έπειτα, πρέπει να θέλεις πέρα κι' από την άγάπη πούχεις για την άδελφή σου. Έγω, τι χρωστός να γίνει το θύμα σ' αυτή την ύπόθεση; Λες πως φέρεσαι τιμία. Το θεωρείς τίμιο να με άπατήσης;

— Ο τόπος του ήταν άσπληρος. Η Ρένα στριφνύρισε τα χέρια της με άπελπισία.

— Ντίνω, είπε μ' ένα λυγμό στη φωνή. Μη με κάνεις πιο δυστυχισμένη άπ' ό,τι είμαι. Μη με άναγκάζεις να ένανομά αυτό που και μια φορά που το είπα, μου κόστισε πολύ. Το παιδί είναι δικό μου, σου λέω. Το κακό συνέβη τότε, πούλειπε ο άντρας μου. Το πράγμα καλύφθηκε με τρόπο, την τελευταία στιγμή. Η Μάρθα είναι θύμα μου.

— Ο Ντίνος έκανε μια βόλτα στο δωμάτιο, άναστενάζοντας θαραεία. Έπειτα, στάθηκε μπροστά στη Ρένα:

— Βλέπεις, της είπε με ύφος σκοτεινό, σ' αυτή τη ζωή όλα πληρώνονται. Η Μάρθα, αν είχε το άόρος να μου πη από την πρώτη μας συνάντησι την αλήθεια, δε θα μ' άφενε σ' αυτή τη θέσι. Σ' έμένα θάπρεπε να πη άποσδήποτε την αλήθεια.

— Μα η αλήθεια είναι αυτή, όπως στη λέω έγω, φώναζε άπελπισμένα η Ρένα. Τι άλλο θέλει να σου πω για να δε πιστέψης;

— Εκείνος σήκωσε τους ώμους του.

— Τι να μου πεις; Το πράγμα είναι από αυτό που δε μπορεί κανέναν να το πιστέψει.

— Έκρυψε η Ρένα το πρόσωπό της στα χέρια της και τα δάκρυα κύλησαν άφάνταστα στα μάγουλά της.

— Ο Ντίνος άκούμπησε το χέρι του στα μαλλιά της.

— Ρένα, είπε μαλακά, είναι άμαρτία να υποφέρεις έσύ τόσο. Έσ' πρέπει να έχης θάρρος, για να δώσης θάρρος και στη Μάρθα. Δεν φαντάζεσαι πόσο τη λυπάμαι κι' αυ-

ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΕΣ

— Ναι, ναι, έλεγε η Ρένα την άλλη μέρα μ' άνασφάλεια στην Μάρθα. Το το είπα, του μαρτύρησα τη ντροπή μου. Μα δε με πιστεύει.

— Είχες το θάρρος να το το μαρτυρήσεις! Έκανε η Μάρθα άχνα, χαϊδεύοντας το παγωμένο χέρι της μικρής.

— Η ιδέα πως ήταν ο μόνος τρόπος να σε σώσω έσένα, Μάρθα, μουδωσε το θάρρος. Μα δεν ήξερα. Ο Θεός θέλει να με τιμωρήσει κι' άλλο. Είμαι δυστυχισμένη, Μάρθα, πιο δυστυχισμένη από σένα.

— Μην κάνεις έτσι, την παρηγόρησε η μεγάλη.

— Η φωνή της όμως ήταν ξεψυχισμένη. Κάτι στη φωνογνώμια της έδειχνε πως η ζωή της είχε σπάσει. Φοιτώντας μελόδονα, τα μάγουλά της ήταν θαυμάσια, τα μάτια της γυάλιζαν σαν να είχε πυρετό.

ΤΟ ΕΡΩΤΙΚΟ ΤΟΥΣ ΕΙΔΩΛΟ ΗΤΑΝ

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

ΜΙΑ ΣΑΤΑΝΙΚΗ ΠΛΕΚΤΑΝΗ

Το δεύτερο θύμα

— Είχε σήμερα 'Ωδεο, Πάνω... Θα την κράτησαν εκεί λίγο περισσότερο... Γιατί, είχαν, νομίζω, πρόβες για μια παράσταση που έτοιμαζον.

— Μα, ο Πάνος Σεργίδης, ο πατέρας της Μαργαρίτας, άσπληρος, δεσποτικός, χτύπησε το χέρι του με όργη στο τραπέζι.

— Να της πεις πως άμα άργήσει ξανά τόσο, θα της το κόψω το 'Ωδεο. Δεν μπορεί να μένη έξω από τέτοια ώρα...

— Μα, είναι μόλις έπτά... ψιθύρισε δειλά η μητέρα της Μαργαρίτας.

— Έστο! Για μένα είναι άργαί! Πάει τελείως.

— Και ο άσπληρος πατέρας, μπήκε στο γραφείο του, κλειδώνει πίσω του με θυμό την πόρτα.

— Άφού είχε γλεντήσει τα νείατα του και είχε τρυφήσει ως τον πάτο το ποτήρι των τέρψηνων, ο συμβολαιογράφος Πάνος Σεργίδης, άμέσως μετά το γάμο του μετέβηλε το σπίτι του σε μεσαιωνικό πύργο. Η τρυφερή γυναίκα του κ. Εύτέρης υπήρξε το πρώτο θύμα του.

— Την έκλεισε μέσα στους τέσσερις τοίχους του σπιτιού του σαν σκιάδα χαρμειού και της έστέρησε με την 'δικτατορικήν' άγάπη του κάθε χαρά της ζωής.

— Και αυτή, έσκυψε με ύποπτη το κεφάλι, κατένιζε τον σπαργυρό της και άρωσιώθηκε στην άγάπη του έρωστού αυτίου της με μια συγκινητική καρτερία.

— Έως ότου ήρθε στον κόσμο η Μαργαρίτα.

— Μια άνοσταμη λίγων έτών εύτυχίας φώτισε την ζωή του άνδρου.

— Είχε παιδί είναι πάντα μέσα σ' ένα σπίτι μια χρυσή χαρά.

— Η Εύτέρης έχασε τον πόνο του παρελθόντος με τις μητρικές φροντίδες.

— Μα, σιγά - σιγά, η Μαργαρίτα μεγάλωσε. Η νεανική ψυχή της έτάνυσε τότε τα φτερά της για να πετάξει προς το φως της χαρούμενης ζωής, να σκονιρίσει την εύθυμία, το γέλιο, την ξεγνοιασιά, της ήλικίας της.

— Προτού όμως άνοιξουν καλά - καλά τα φτερά, ο δεσποτικός πατέρας έσπευσε να τα ψαλιδίσει.

— Ό,τι είχε σμύθε με την μητέρα, έπαναλήφθηκε τώρα με την κόρη.

— Η Μαργαρίτα υπήρξε το δεύτερο θύμα του Πάνου Σεργίδη.

— Χωρίς φίλες, χωρίς έλευθερία κινήσεως, κάτω από μια διαρκή έπιβλεψη και ένα άμειλιτο περιορισμό, η Μαργαρίτα έβηκε μέσα στον μεσαιωνικό πύργο του άδυσώπητου πατέρα της.

— Έξω η ζωή έσφυζε. Όλα γελοδσαν.

— Και μέσα στο σπίτι κατάκλιση η νεαρή κόρη άναστενάζε πικρά.

— Όνευρα έρωτατευμέναν

— Χει όμως τα δικαιώματά της η νεότης. Και της είναι άναφαι-
ρετά.

— Οί νόμοι της φύσεως είναι άπαράβιαστοι. Και η Μαργαρίτα, παρ' όλες τις άπαγορεύσεις του σκληρού πατέρα της, εύρισκε καιρό να συναντάται με το νέο που της είχε κλέψει την καρδιά, τον 'Ανδρέα Κάρπο, υπάλληλο στο συμβολαιογραφείο του πατέρα της.

— Άνδρέα μου, άγαπημένε, του λεγε, καθώς περπατούσαν μαζί κάτω από τις πυκνές δεινροστομίες του Ζαμπέλου, όπου τον είχε συναντήσει μετά το μάθημα το 'Ωδεο, πόσο έμορφη είναι κοντά σου η ζωή. Όρκιστο πως δεν θα χωρίζομαι ποτέ...

— Το έρωτικό τους είδωλλο ήταν

παιδιάστικες. Σιωπή! Και κάθοναι και σ' άκούω τόσην ώρα... Θα παντρευτείς όταν πρέπει. Όταν θελήσω, κι' όποιον θελήσω... Την κόρη μου έγω δεν την έγω για όποιον και όποιον. Άλλά, έννοια σου. Φταίω έγω που χαλάρασα την έπίβλεψή μου. Μα, από δω και μπρός, το σπίτι μου θα γίνει φυλακή. Άκούς; φυλακή!

— Ένωμένοι για πάντα

— Όσοι νάνε, καλέ μου, η τελευταία έραδιά που σε βλέπω. Άντρεά, πάρε με μαζί σου, κάνε με δική σου... Ό! Δέν άντέχω στη σκέψη ότι μπορεί να μη σε ξαναδώ πια...

— Κρεμασμένη στο λαιμό του, σφιγμένη έπάνω του μ' άπόνγισα, η Μαργαρίτα του τα είχε διηγήσει όλα...

— Και έσφινικά, μια άγωνιώδης άπελπισία κατέλαβε την Μαργαρίτα.

— Όχι! Όχι! Δέν θα μ' άπορήσει κανείς να μ' άχωρήσει όταν ένωθώ με πια πάντα! φώναζε στον Άντρεά, άγκαλιάζοντάς τον με πάθος. Άντρεά! Κάνε με γυναίκα σου άπόψε μπροστά στο Θεό, κάτω από τον αστροκέντητο ούρανο του, μέσα στην όραση φύσι του.

— Εκείνος διατάζει. Άγαπή, μά λυκοκείται. Εκείνη, είναι τρελή από την άγάπη. Δέν γνρίζει φραγμούς, δέν σκέπτεται συνέπειες. Όλη η ύπαρξή της τείνει σ' ένα σκοπό: Να μην χάσει τον άγαπημένο της, να ένωθί μαζί του.

— Ο πόθος και η άγάπη σε λίγο μπερδεύονται μέσα στο σκοτάδι. Δύο κορμιά παρδίδονται στην φλόγα που τα πυρπολεί. Η λογική παραλείπει και έρωσ νικά...

— Η Μαργαρίτα εύρισκε εκείνο το δράδυ στο σπίτι της εύτυχισμένη. Δέν φοβόταν πια τον χωρισμό...

— Η τραγική άποκαλύψις

— Ταν καιρός! Γιατί το κλειδί έγώρισε διπλά και τριπλά γι' αυτήν σ' όλες τις πόρτες του σπιτιού από την έπομένη...

— Η Μαργαρίτα ήταν φυλακισμένη! Αυτή δεν είχε έπακλούθα — άποφάσεις να μείνη στη ζωή της μια γενεοντοκρή. Σ' έναν άντρα είχε δοθή και σ' αυτόν θα άνηκε για πάντα, έστο μέσα σε μιάν διαρκή έπιβλεψη, μέσα σε δάκρυα και στεναγμούς. Έτσι καταβάβαινε αυτή την άγάπη... Και δεν θα τολμούσε ποτέ να ξεγυλάσει έναν άλλον άντρα για την άνταρτική άγνοητά της.

— Όσον άφορρά τον Άντρεά, αυτός μετά την άπόλυσή του από τον Σεργίδη, χωρίς πόρους, χωρίς έργασία, εύρισκε πίσω στο χωριό του, να έρη την παρηγορία έπιστρέφοντας στη γη που δεν άδικεί κανένα που μοιχεί γι' αυτήν...

— Μα η ζωή είναι παράξενη. Βουνό με βουνό δεν σμιλνει. Κάποτε, τ' άρχισαν να λήη η άγνοστη νέα. Ναι... Μη σάς έκπλησσει το πρώγμα. Τον άγαπά, προτού γνωρίσει έσας. Και τοχώς δώσει την καρδιά και το σώμα μου. Ήμωστα έτοιμοι να παντρευτομε όταν παρουσιάστικατε σεις. Όσοτος, έγω από όλην δικαιοδικαία Γιατί έγινε η γυναίκα του... Έμαθα, δεσποινίς, πως τον άγαπάτε και θα παντρευτείτε. Μα τότε τι θα γίνει έγω; Ό, λυπηθήτε με, δεσποινίς, και διακόψτε τις σχέσεις σας... Έσείς μπορείτε, ένώ έγω είμαι κατεστραμμένη...

— Η Μαργαρίτα άχρίσισε. Η άποκαλύψις ήταν τρομερή. Το χτύπημα που δέχονταν πολύ ισχυρό.

— Δεν θα μ' άπορέσει η θέσι μου. Άλλως τε, τι έζηάτε από τον Άντρεά; Άγάπη! Πάρ! Μα μέσα σε όλην άγάπη, θα σας έγκαταλείπει άφού σας χαρή, θα σας έγκαταλείπει άφού σας χαρή, και σεις μια δυστυχισμένη γυναίκα και μένα... Έγω τώρα, άμα γίνετε και σεις μια δυστυχισμένη σαν και μένα... Έγω τώρα, είναι ακόμη καιρός για σας... Τα λόγια που είπε κάποτε σε μένα, τα έπανέλαβε και σε σας... Είμαι το ζωντανό παραδείγμα της άναλγησίας του...

— Τα τελευταία αυτά λόγια έκλόγισαν την Μαργαρίτα. Σαφινικά μια άδυσος άνοιξε μπροστά της. Ό, στε, αυτή ήταν το δεύτερο θύμα του Άντρεά... Άλλά, σέε μου, ήταν τόσο πασιπός, λοιπόν; Τόσο χαμερής; Τόσο ύποκριτης;... Για να της το φωνάει μια άλλη γυναίκα...

ΤΕΤΡΑ ΤΗΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑΣ

Γλυκοπατάτα. — 'Η γλυκοπατάτα ή «βολάτα» που καλλιεργείται στη Νάξο και την Επάρνηση, είναι ένα από τα θρεπτικότερα φαγητά, γιατί περιέχει άμυλο και ζάχαρη. Γι' αυτό και απαγορεύεται στους ζαχαροδιαβητικούς.

'Η γλυκοπατάτα δεν μαγειρεύεται όπως οι άλλες πατάτες. Μπορούμε όμως να βάλουμε στο φούρνο γλυκοπατάτες ή στη χύδην — άλλοι τις βράζουν μόνο — να τις καθαρίσουμε και να τις φάμε με ζάχαρη.

Με την γλυκοπατάτα πολλές νοικοκυρές μας κάνουν όμορφα και πολύ θρεπτικά μπουρεκιά.

Γ ρ α ν ί τ α. — Το πασίγνωστο αυτό είδος του αναψυκτικού παρασκευάζεται πολύ εύκολα με ζάχαρη, νερό και ζουμί ή πολύ όποιο υδατοπυρρικό φρούτο, χωρίς ν' αποκλείεται και το σιρόπι από γλυκό και ή έσσανς από φρούτα.

'Ανακατώνουμε όλα αυτά καλά, τα βάζουμε στη μηχανή του παγωτού, την γυρίζουμε όπως το παγωτό και κατόπιν από λίγο ώρα, όταν παγώσει, δηλαδή χωρίς και να πήξει, την σερβίρουμε σε ειδικά μακρόστενα ποτήρια, βάζοντας στο καθένα δύο - τρία καλαμάκια για το ρόφημα.

'Αν ή γρανίτα γίνει από χυμό λεμονιού ή πορτοκαλλίου, το πράγμα είναι εύκολο. 'Αν όμως πρόκειται γι' άλλα φρούτα, όπως βερύκοκα, κεράσια, αχλάδια, ροδάκινα, σταφύλια, βύσσινω, φρούτα κλπ., που δεν βγάζουν χυμό, τότε κάνουμε το εξής:

Παίρνουμε τα φρούτα που μας χρειάζονται, τα πλένουμε, τα περνούμε από τη μηχανή, τον δέ ποτό που θα έχουμε τον ανακατώνουμε με νερό και ζάχαρη. Κατόπιν, «γρυσάρισμα» το μίγμα, για να βρούμε τις αναλογίες για τις δόσεις και τα βάζουμε στην μηχανή του παγωτού. Το γρυσάρισμα γίνεται ως εξής: Τοποθετούμε το μίγμα της γρανίτας (ζουμί φρούτων, νερό, ζάχαρη) σ' ένα γυάλινο σωλήνα και βάζουμε μέσα το βαθμόμετρο (γρυσό). 'Αν το γρυσό βυθίζεται ως τα 17, τότε ή ζάχαρη είναι αρκετή. 'Αν βυθίζεται περισσότερο, έως τα 18 — 19, τότε πρέπει να προσθέσουμε και άλλη ζάχαρη. 'Αν όμως το γρυσό βυθίζεται ως τους 14 — 15 βαθμούς, τότε χρειάζεται και άλλο νερό.

Σημειώσαμε ότι μπορούμε τον χυμό των λεμονιών να τον αντικαταστήσουμε καλλισία και με «έσσανς». 'Αλλά τότε ή γεύσις δεν είναι τέλεια.

Γ ο μ ε ν ό λ η. — Φάρμακο εναντίον διαφόρων παθήσεων και ιδίως της καταρροής. Βρίσκεται ως «σπασιαλίτ» στα φαρμακεία, πωλούμενο σε σαλυνήρια.

Γ ο υ ν α ρ ι κ ά. — Τα γυναικικά πρέπει να φυλάσσονται κατά την έποχή που δεν τα χρησιμοποιούμε σε μέρη σκοτεινά και μέσα σε ναφθαλίνη.

'Εκτός όμως αυτού, πρέπει κατά το διάστημα αυτό να επιθεωρούνται συχνά, ν' απλώνονται στον ήλιο, να τινάζονται και να ξεσκονίζονται με ξεκονιστήρι του οποίου ή επίθεδος επιφάνεια να έχει τέλεια χημή με υφασμά.

Τά αμειψιόγιστα γυναικικά πρέπει να φυλάσσονται κατά το θέρος, ύστερα από προσεκτικό τίνισμα και ξεσκόνισμα, μέσα σε χαρτί εφημερίδας και να τοποθετούνται μέσα σε λινό σακκούλι, του οποίου να ράβεται το άνοιγμα.

'Όταν συμβή να βραχή ένα γυναικικό, δεν πρέπει ποτέ να στεγνάζεται κοντά στην φωτιά ή την θερμάστρα. Πρό παντός πρέπει να τινάζεται να φύγει το πολύ νερό, ν' απλώνεται σε ξερό μέρος, εν ειδικό για τα γυναικικά χένι.

Τά «τοπρά γυναικικά καθαρίζονται σαν τα τριψώμε με ζεσταμένο ύπορο ή πατατόλευρο, κατόπιν δέ τα τινάζουμε με προσοχή και τα επαλείβουμε με χυλό μαγνησίας και βενζίνης. 'Απαιτείται προσοχή όμως, γιατί το μίγμα είναι εύφλεκτο. 'Αφού δέ στεγνώσει ο χυλός αυτός, πρέπει να τα τινάζουμε πάλιν καλά, ώστε να καθαρίσουν τελείως και να μη μείνι ήχνος του ηφαρμένου χυλού επάνω τους.

Γιά να κοπή ένα κομμάτι γυναικικό, πρέπει να κρατηθή αυτό τευ τομένο στον αέρα και να κοπή από την άνωδοη του δερματος με ξυράφι. 'Η γούνα ράβεται από την άνωδοη πλευρά με βελονιά άπανωτή.

Γ ο υ τ α π έ ρ κ α. — Το είδος της ρητίνης που βγαίνει από ώονιμένα τροπικά φυτά, χρησιμοποιείται διαλυμένη μέσα σε βαζελίνη ως συγκολλητικό.

Γ ρ ι π η (κοινώς Ινφλουέντσα). — Τα συνήθη συμπτώματα της γρίπης είναι ρίγος, πυρετός, δυνατός πονοκέφαλος και άσθημα καπώσεως. Συχνά οι εκδηλώσεις αυτές συνοδεύονται από καταρροϊκά φαινόμενα των βλεννογόνων, των αναπνευστικών οδών, δηλαδή με συνάχι, βήχα, φαρυγγίτιδα, λαρυγγίτιδα, τραχειίτιδα, βρογχίτιδα κλπ.

'Η γρίπη προκαλεί και στομαχικές διαταραχές, σπανιότερα δέ και νευρικές.

Θεραπευτικά μέσα είναι ανάπαυσις στο κρεβάτι, χορήγησης έφιδρωτικών, αντιπυρετικών, αντινευραλγικών, όπως ασπιρίνη, πυραμιντόν, θερμών διουρητικών ποτών, κινίνης, καρδιοτονικών, εντριβές στο στήθος και την πλάτη, με οινόπνευμα, καμφορόλαιο, βεντούζες κλπ.

'Επειδή δέ ή γρίπη προσβάλλει συνήθως τον χειμώνα τα άτομα, το δωμάτιο του άρρώστου πρέπει να έχει μια σταθερά θερμοκρασία 20 — 22 βαθμών Κελσίου, ή δέ άτμοσφαίρα του να είναι ήπια.

'Η γρίπη συνήθως δεν είναι επικίνδυνη άρρώστεια, μπορεί όμως να έχει σοβαρές επιπλοκές, συχνά θανατηφόρους, όπως βρογχοπνευμονία, νεφρίτιδα, πλευριτίδα κλπ. 'Εχει δέ την ιδιότητα να προσβάλλι κάθε όργανον που έχει κάποια ευαισθησία.

'Ο άρρώστος δεν επιτρέπεται να σηκωθή από το κρεβάτι προ του περάσι ή πέμπτου τολάχιστον ήμέρα μετά την πτώσι του πυρετού.

Δ α μ α λ ι σ μ ό ς. — Κάθε μητέρα και κάθε νοικοκυρά έχει υπο της καρδιάς, γνωστόν με τ' όνομα «νιτταλίν». Δεν υπάρχει αντικατάστατόν του. 'Εκτός όμως της ιδιότητός του αυτής ή δακτυλιδινή χορήγηση και ως διουρητικών, αντιπυρετικών και αιμοστατικών. 'Η χρήση της δακτυλιδίνης επιτρέπεται μόνον κατόπιν συστάσεως Ιατρού.

Δ α μ α λ ι σ μ ό ς. — Κάθε μητέρα και κάθε νοικοκυρά έχει υπο της καρδιάς, γνωστόν με τ' όνομα «νιτταλίν». Δεν υπάρχει αντικατάστατόν του. 'Εκτός όμως της ιδιότητός του αυτής ή δακτυλιδινή χορήγηση και ως διουρητικών, αντιπυρετικών και αιμοστατικών. 'Η χρήση της δακτυλιδίνης επιτρέπεται μόνον κατόπιν συστάσεως Ιατρού.

Δ α μ α λ ι σ μ ό ς. — Κάθε μητέρα και κάθε νοικοκυρά έχει υπο της καρδιάς, γνωστόν με τ' όνομα «νιτταλίν». Δεν υπάρχει αντικατάστατόν του. 'Εκτός όμως της ιδιότητός του αυτής ή δακτυλιδινή χορήγηση και ως διουρητικών, αντιπυρετικών και αιμοστατικών. 'Η χρήση της δακτυλιδίνης επιτρέπεται μόνον κατόπιν συστάσεως Ιατρού.

Δ α μ α λ ι σ μ ό ς. — Κάθε μητέρα και κάθε νοικοκυρά έχει υπο της καρδιάς, γνωστόν με τ' όνομα «νιτταλίν». Δεν υπάρχει αντικατάστατόν του. 'Εκτός όμως της ιδιότητός του αυτής ή δακτυλιδινή χορήγηση και ως διουρητικών, αντιπυρετικών και αιμοστατικών. 'Η χρήση της δακτυλιδίνης επιτρέπεται μόνον κατόπιν συστάσεως Ιατρού.

‘Η εὐτυχία τῆς γυναίκας

Δυο προβλήματα
αγάπης και εὐτυχίας

Μιά γυναίκα αγαπούσε έναν άνδρα, αλλά ένώθηκε μ' ένα άλλο που δεν αγαπούσε και τώρα δεν είναι πολύ ευτυχισμένη. Ή, ήσυχ, με άνεσι, χωρίς άνησυχίες και σκοτούρες... αλλά δεν είναι ευτυχισμένη.

Αυτό είναι το πρόβλημα. Και τώρα ή λύσις του, με το ήπιο και ακριβές «ατύλ» των μαθηματικών: 'Η κυρία δεν είναι ευτυχισμένη, γιατί θυσίασε τον έρωτά της την ήσυχία, μιάς ζωής που της προσφέρει πολλές ίκανοποιήσεις, έκτός απ' εκείνες που ποθεί... 'Ενα πράγμα επιθυμεί: την αγάπη που μπορούσε να της δώσει ο άνθρωπος, τον οποίο αγαπούσε, αλλά έγκατέλειψε. Αυτό όμως που της φαίνεται ότι αντιπροσωπεύει την ευτυχία, δεν είναι πραγματικά ή ευτυχία. 'Ο, τι δεν έχουμε και δεν μπορούμε να άποκτήσουμε, μάς φαίνεται συχνά πως είναι ή ευτυχία, αλλά σπάνια είναι αληθινή. Ίσως ή κυρία άρνηθή να το παραδεχθή, γιατί είναι νέα... και δεν αγαπά τους μαθηματικούς συλλογισμούς, ούτε την πρακτική λογική. Κι' όμως αυτή είναι ή αλήθεια! Δεν πρέπει να πιστεύει ότι θα γινόταν πιο ευτυχισμένη, αν διάλεγε τον άλλο δρόμο. Το πολύ πολύ, θα ήταν λίγο ευτυχισμένη, όσο και τώρα... ή ίσως πολύ λιγώτερα. 'Ενας σοφός είπε: «'Η ευτυχία βρίσκεται μέσα μας, και όχι στα πράγματα που έχουμε ή δεν έχουμε. 'Αν θελήσαμε, μπορούμε να είμαστε πάντα ευτυχισμένοι.

Δεύτερο πρόβλημα: Μιά γυναίκα είναι πλούσια, άραιοτάτη, μορφωμένη, αλλά — το αλίον αλλάξ — όχι ευτυχισμένη. 'Η ώμορφία της κάνει τους άνδρες να της φέρνουν με πολύ σεβασμό και διακριτικότητα, να στέκουν σε άπόσταση... κι' εκείνη υποφέρει γι' αυτό! Θά ήθελε να είναι μιά γυναίκούλα, που ταραζεται και ήλεκτρίζεται από ένα μικρό κομπλιμέντο, που ξέρει ότι αγαπά και την αγαπούν. 'Η ώμορφία της κάνει τους άνδρες διατακτικούς, άδύνατους. Νοιώθει τον έαυτό της σαν ένα παλαιστή τόσο δυνατό, ώστε κανείς δεν τολμά να τόν άντιμετωπίσει, γιατί ξέρει ότι θά νικήθι, κι' έτσι κι' αυτός δεν παύει ποτέ, μένοντας σε μιά άναγκαστική άδράκεια... Μά τι πρέπει να κάνει, για να μη συμβή αυτό; Νά προσποιηθι την άνηπι, να άσχημή, να παραιτηθι από τα φυσικά της χαρίσματα; 'Η λύσις: Δεν πρέπει να κάνει τίποτε. Νά περιμένι μόνον. 'Υπάρχει ο άνδρας, που δεν θα φοβήθι από την ώμορφία της. Θά τον συναντηθι επί τέλους... Θά την αγαπήθι όχι μόνο για την ώμορφία της, αλλά και για την ώμορφία της. Αυτός δεν θα δειλίσθι από την άνωτερότητά της, γιατί θά είναι άνώτερος απ' αυτήν, θά της το άποδείξη και θά της έπιβλήθι, παρ' όλην την ώμορφία, τα πλούτη και τη μόρφωσί της.

Τό φιλι στην 'Ιαπωνία

'Αλλοτε το φιλι ήταν έντελός άγνωστο στην 'Ιαπωνία. 'Ο 'Ιάπων σύζυγος όσάκις άποχαιρετούσε τη γυναίκα του, ποτέ δεν τη φιλούσε, αλλά της έφαιγε άπλώς το χέρι και της έκαμε μιά βαθειά υπόκλιση. 'Επίσης οι 'Ιάπωνες έρασται ούτε ζητούσαν, ούτε έπαιρναν φιλά από τις αγαπημένες των. Οι μητέρες ποτέ δεν έσκυβαν να φιλήσουν τα παιδιά τους, όταν τα θήλαζαν. 'Ο βαθμός της αγάπης και της έκτιμώσεως στην 'Ιαπωνία υπελογίζετο άναλόγως του άριθμού των έδαφίων όποκλήσαν. Σιγά - σιγά όμως, με τη βασιμιά εισχώρησιν του πολιτισμού της Εύρώπης, έμαθαν και οι 'Ιάπωνες να... φιλούν.

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

‘Ανάδεμα . . .

‘Ημουν πουλάκι ξέγνοιαστο μ' έλεύθερη καρδιά — μιά ξάφνου μιά βραδυ έπέρασες στο πλάι μου, σε είδα και άπόρησα. 'Ανάθεμα την ώρα που σε γνώρισα! . . .

Μου φάνηκες σαν όνειρο που φέρνει χαρηνή, σαν άγγελος στη γή. Το χώμα 'κει που διάβηκες γυνάισσα και φίλησα — 'Ανάθεμα την ώρα που σου μίλησα! . . .

Και σ' έκανα βασίλισσα, σουλάνα ξακουστή κι' ή αγάπη μου ή πιστή έγένηκε ή δουλεύτρα σου κι' ή σκλάβά σου ή άράπισσα. 'Ανάθεμα την ώρα που σ' αγαπήσα! . . .

Με χίλια δυο καμώματα μου πήρες το μυαλό που να μην ήθες καλό. Σαν Παναγιά σ' αγαπήσα κι' όμως έσύ μ' άρνήθηκες. 'Ανάθεμα την ώρα που γεννήθηκες! . . .

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

‘Η γυναίκα είναι κτήμα του άνδρός της και των παιδιών της. Αυτός είναι ο προορισμός της. 'Αν αυτός δεν της άρσει, τότε δεν πρέπει να γίνεται ούτε σύζυγος, ούτε μητέρα.

‘Οι γυναίκες είναι όπως τ' άγκύρια. 'Όταν περάσει κοντά τους σε γαντζώνουν εύκολα και δεν μπορείς να ξεφύγεις χωρίς ν' άγκυλωθής.

‘Τό διαζύγιο μοιάζει με την διάλυσι μιάς έμπορικής έταιρίας στην όποια ή μόν γυναίκα είχε καταθέσει τα κεφάλαια, ο δέ άνδρας συμμετείχε μόνάχα στα κέρδη.

‘Οι γυναίκες μπορούν ν' άπαρηθουν τον έρωτα, ποτέ όμως δεν θα πάθουν να έρωτοτροπούν.

‘Ο χαρακτήρ των γυναικών μοιάζει με τον χαλκό εκείνου της Κορίνθου, ο όποιος άποτελείτο από χίλια δυο έτερογενή στοιχεία, μεταξύ των όπολων, ήπρηκε και λίγος άδολος χρυσός.

‘Η ώμορφία του άνδρος βρίσκεται στο πνεύμα, και το πνεύμα της γυναίκας έρσιεται στην ώμορφία της.

‘Η έκφρασις του προσώπου είναι μερικές φορές πιο εύλωτη

κι' απ' την έκφρασι της γλώσσας. 'Αρκεί ένας ελάχιστος θαύμος έλπίδος για να προκαλέσθι την γέννησι του έρωτος. 'Η έλπίς μπορεί να λείψι έπειτα από μερικές μέρες, ο έρωας όμως έχει πιά γεννηθι.

‘Η ματιά είναι το μεγάλο όπλο της ένάρετης γυναίκας, μα και της φιλάρεσκης. Μπορεί να τή όλα με μιά ματιά της κι' έν τούτοις μπορεί να τή άρνηθι όλα κατόπιν, έπειδή δεν τή είπε το στόμα.

‘Γιά μιά έρωτευμένη γυναίκα το δάκρυ είναι ή προσώπις του γέλωτος. Κάτω απ' το δάκρυ ύπάρχει πάντοτε ένα μείδισμα.

‘Και ή πιο ένάρετη γυναίκα μπορεί να είναι άσμενη από άγνοιά της.

‘Οι συνήθειες των γυναικών καταντούν στο τέλος να γίνουν τυραννίες.

‘Πολλές γυναίκες δεν ζουν ούτε με την καρδιά τους, ούτε με τις αισθήσεις τους, αλλά με την φαντασία τους.

‘Ο έρωας έχει τις έμφυτες γνώσεις του, όπως ή μεγαλοφυία τις δικές της.

‘Απ' όλο τον κόσμο

Νεόνυμφου, προσοχή!

Σε κάποιο μικρό χωριό της Γαλλίας, διατηρείται ακόμα και σήμερα ένα παλιό έθιμο. Συνήθίζεται δηλαδή να δίνεται για δώρο ένα κομμάτι καπνισμένου και άλατισμένου χοιρινού κρέατος στο ζευγάρι των νεονύμφων που θα παρουν σιασθή και θα όρκισθι, ένα χρόνο άκριβώς μετά το γάμο των, ότι δεν τσακώθηκε ούτε μιά φορά σ' αυτό το διάστημα.

Μετά την παραλαβή του δώρου, οι δυο ευτυχισμένοι σύζυγοι, οι όποιοι, σμειναιόμενι, ντυνόνται σαν μασκαράδες, καθολικεύουν δυο όλογα και φέρουν γύρα όλο το χωριό, άκολουθούμενοι από τους κατοίκους.

Έννοείται, όμως, ότι ή άνωτέρω τελετή δεν γίνεται συχνά, γιατί σπάνια είναι τα ζευγάρια που έκπληρώνουν τον προβλεπόμενο όρο.

Λέγεται μάλιστα, ότι κάποτε δυο άγαπήμενοι σύζυγοι, ένθ πήγαιναν να πάρουν το δώρο τους, τσακώθηκαν στο δρόμο για το αν πρέπει να φάνε άμέσως το χοιρινό ή να το φυλάξουν γι' άργότερα κι' έτσι τώχασαν όλότελα.

Τό πείσιμα του μασκαρίτη

Πρό όλίγων ήμερών πέρασε κάποιος Πορτογάλος, του όπολου ή διαθήκη, μετεώρι των άλλων, έλεγε και τή έξη:

«Διατάσσω τους κληρονόμους μου, μετά τον θάνατόν μου, να ρίξουν το πτώμα μου μέσα στο πλησιέστερο ποτάμι, εις πέσιμα της συζύγου μου, που με φοβέριζε λέγοντάς μου ότι θαρρείται να χορευή άπάνω στον τάφο μου!»

ΠΕΝΝΙΣΣ

— Σύμφωνα με μιά στατιστική οι γυναίκες είναι μακροβιότερες — από τους άνδρες.

— 'Εχει παρατηρηθι ότι οι περισσότεροι έγκληματιες γυναικούν να ήγνοηραφούν.

— 'Υπολογίζεται ότι ταξιδεύουν διαρκώς τριάντη έκατομύρια άνθρώπων.

— Το Ισπανικό άνάκτορο 'Εσκουράλ είναι τόσο μεγάλο, ώστε για να έπισκεφθι κανείς όλες του τις αίθουσες, χρειάζεται τέσσερες μέρες.

— Στη Φλωρίδα της 'Αμερικής κατασκευάζουν κρασί πρώτης τάξεως από ντομάτες.

— Το μεγαλύτερο δένδρο της Εύρώπης είναι μιά κασταλιά που βρίσκεται στους πρόποδες της Αίτνας.

— Το στόμα του ψύλλου είναι τοποθετημένο ακριβώς ανάμεσα στα δυο μπροστινά πόδια του.

ΑΡΑΒΙΚΕΣ ΠΑΡΟΜΙΕΣ

‘Οι κρυφές σκέψεις ενός έθιθρο προδίδονται από το πρόσωπό του.

‘Η έκφρασις των ματιών λέει εκείνο που βρίσκεται μέσα στην καρδιά.

‘Όπως το λουλούδι φαίνεται από πριν τον καρπό, έτσι και ή φαειρότης δείχνει μεγαλοφυία.

‘Η όμορφι είναι δώρο που κατεβαίνει απ' τον ούρανό.

‘Η όλιγάρκεια είναι ένας θεσαυρός που δεν εξαντλείται ποτέ.

‘Δίμε με άβηθονα και μένε εύχαριστήμενος με τα λίγα.

‘Ποτέ ή τεμπελιά δεν θα γνώριση τί γλυκά έχει το μέλι.

‘Καλύτερα μιά γυναίκα δημόσια και ντροπάλι, παρά μιά τιμια και έξοσιωπη!

‘Αν και σύ κι' έγώ είμαστε βασίληδες, ποιος θα βοσκήσθι τά γουρούνια;

‘Αν τύχη κι' αγαπήσθι, αγάπησε μιά όμορφη, κι' αν κλέψθι, κλέψε τουλάχιστον μιά καμήλα.

‘Μη δείχνεις στο ζήτιάνο του σπιτιού σου την πόρτα.

‘Μόνο το δικό σου νύχι ξέρει να σε έύσι καλά.

Το βιβλίο της ΚΑΡΔΙΑΣ

ΟΙ ΤΡΥΦΕΡΩΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

‘Η Μαρκησία ντε Σατελέ προς τον κόμητα ντε Σαιν-Λαμπέρ

'Η δυσπιστία που μου ένέπνεε ο χαρακτήρας σας δεν με προφύλαξε απ' την αγάπη. Δεν μπορώ πιά να κυβερνήσω και βρίσκο περιττή πιά την όποκρία. 'Εν τούτοις, νοιώθω μιά παράξενη άνησυχία. 'Εσείς δεν ξέρετε ν' αγαπάτε. Δεν παρανοούμαι, αλλά ξέρω πως ή γυναίκα σας άρσει σαν ένα παγινιδάκι που μπορείτε να το κάνετε ό,τι θέλετε... Σαν μιά κοούλα! Είμαι βεβαία ότι σήμερα θα είσε όπέρποτε εύθυμος και πνευματώδης και δεν θα συλλογίζεσθε την ξενητεμένη σας... Γι' αυτό γίνω;

«Ποιά μιά μεγάλη αγάπη στη ζωή του. Δεν μπορείτε όμως να μου τή δώσετε. Είμαι καταδικασμένη να υποφέρω για σας. Θά ήθελα να σας ξεχάσω μά είναι πιά πολύ άργά. Οι σκέψεις αυτές με βασανίζουν διαρκώς.

«Τό ξέρω, ότι μ' ένα χαρακτήρα σαν τον δικό σας, δεν πρέπει να είμαι άπαιτητική!

«Θά μου γράψετε; Φοβόμυαι ότι θα λάβω τέσσερες γραμμιούλες της όποιες θα γράψετε με κόπο... 'Αχ, σας ξέρω καλά... Μά δεν ξέρω κι' έγώ τί θέλω. Είμαι ευτυχισμένη και δυστυχισμένη εξ αίτιος σας και... ναι, αυτό είμαι βεβαία ότι θέλω... Θέλω να σας ιδώ. Μα κρούα σας ή ζωή μου εινε άνυπόφορη.

«'Ελάτε! Μά βασανίζει και ένα άλλο τρομερό αίσθημα, ή ζήλεια! Ζηλεύω! Ξέρω τις έρωτικές σας επιτυχίες και τις περιπέτειες που είχατε στη ζωή σας. 'Όταν είσε κοντά μου είμαι πιο ήσυχη. Σας περιμένω. Μόνο αν έρθετε θα πιστέψω πως το αίσθημα που λένε πως έχετε για μένα είναι σοβαρό.

ΚΛΑΙΡΗ

ΔΕΚΑ ΔΙΑΣΗΜΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΟΜΙΛΟΥΝ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΝΔΡΑΣ

Κα ΝΤΕ ΛΟΥ'ΙΖΙΕ: Οι άνδρες είναι τρελλοί, άνικανοί να δημιουργήσουν και να νοιώσουν την ευτυχία τους.

Κα ΜΙΑΣΤΑ: 'Ο άνδρας αγαπά λίγο και συχνά, ή γυναίκα πολύ και σπάνια.

Κα ΕΑΛΙΣ: Οι άνδρες ένεργούν και σκέπτονται σαν να έχουν πλάσθι για να ύπάρχουν μόνο για τον έαυτό τους.

Κα ΜΑΡΕΣΑΛ: Είναι πλάνη να πιστεύουμε ότι οι άνδρες γεννιώνται καθολικώς κακοί, όπως είναι πλάνη να πιστεύουμε ότι μπορούν να γεννηθούν καθολικώς καλοί.

Κα ΝΕΚΕΡ: 'Ο έγωώμης είναι ή άχίλκεις πτέρνα σ' όλους σχεδόν τους άνδρες.

Κα ΡΟΛΑΝ: Οι κοινοί άνδρες σκέπτονται λίγο, πιστεύουν στα λόγια και ένεργούν έξ ένστικτο.

Κα ΓΕΩΡΓΙΑ ΣΑΝΔΗ: Οι άνδρες είναι κατά βάθος οι ίδιοι σ' όλους τους τόπους και σ' όλες τις έποχές. 'Εχουν τις ίδιες κοκίες και τα ίδια πάθη.

Κα ΝΤΕ ΛΑΜΠΕΡ: Οι περισσότεροι άνδρες μεταχειρίζονται την μισή ζωή τους με τέτοιο τρόπο, ώστε να καταστρέψουν δυστυχισμένη την άλλη μισή.

Κα ΜΠΡΑ'ΙΤ: Χιλιάδες άνδρων μπορούν να συμβουλέψουν τους άλλους, ελάχιστοι όμως είναι εκείνοι οι όποιοι μπορούν να συμβουλέψουν τον έαυτό τους.

Κα ΝΤΕ ΣΑΛΗΜ: Οι άνδρες είναι άλλόκοτοι. Ποτέ δεν άρνιούνται το παραμύθιο σε μιά γυναίκα που τους είναι έντελός ζήτη. Κι' όμως βάζουν συνήθως σε δεύτερη μοίρα μιά γυναίκα που αξίζει να κινή την προσοχή τους και τις περιποιήσεις τους.

ΕΝΑ ΠΟΙΗΜΑ ΤΟΥ ΚΩΣΤΑ ΟΥΡΑΝΗ

Παραστικές

Γυναίκες που σας είδα σ' ένα τραίνο τη στιγμή που έκινούσε γι' άλλα μέρη Γυναίκες που σας είδα σ' άλλο χέρι Μά γέλιο να περνάτε ευτυχισμένο.

Γυναίκες, σε μπαλκόνια, να κυττάτε Στο κενό με βλέμμα ξεκαρμένο 'Η από ένα πλοίο σαρπατισμένο Μ' ένα μαντήλι άργό να χαιρετάτε.

Νά ξέρατε με πόση νοσταλγία Στα δειλνά τα βροχερά και κρύα Σας ξαναφέρω στην άνομήσι μου.

‘Ω έσας, που έπεράσατε μιά ώρα 'Απ' τη ζωή μου μέσα και που τώρα Στα ξένα έχετε πάρει την ψυχή μου.

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΔΟΥΜΑΣ (υιός)

Για το γάμο

Εθ 'Ο συζύγος του γάμου είναι πολύ βαρύς. Γι' αυτό ύπάρχουν και δυο πρόσωπα που τον κρατάνε. Προσοχή όμως να μη κουρασθούν κι' αυτοί... οι δυο!

Εθ 'Ο γάμος ποτέ καταστρέφει τον έρωτα και ποτέ τον δημιουργεί. Στην πρώτη περιπτώσι έχουμε πάντοτε «γάμον έξ έρωτος». Στην δεύτερη πάντοτε υπάρχει συνουκείσι.

Εθ 'Απ' όλες τις τρέλλες που κάνει ο άνθρωπος στην ζωή του, ή μικρότερη είναι ο γάμος, κι' αυτό γιατί δεν μπορεί να την κάνει θά μέρα.

Εθ Δεν είναι αλήθεια περίεργο! Γιατί άφού αγαπάμε τόσο τις γυναίκες των φίλων μας δεν μπορούμε ν' αγαπήσουμε τόσο και τις δικές μας; 'Ο άνδρας στη γυναίκα του θά δώσι τη ζωή. 'Η γυναίκα στον άνδρα πρέπει να δώσι την καρδιά της.

Εθ Τις περισσότερες φορές οι άνδρες παντρεύονται για να ξεκουραθούν απ' τη ζωή, ένθ οι γυναίκες με παντρεύονται για να ξεκουραθούν... Κι' έτσι αρχίζουν οι πρώτες παρεξηγήσεις.

‘Η αγάπη δεν πεθαίνει

ΛΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

‘Η Λόλα είχε εξαιρετικό κέρι εκείνο το βράδυ. Φλαρούσε, γελούσε ακατάπαυστα. ‘Η παρέα της άπολαυε, χαίρονταν μαζί της το κέρι της, μά και δεν μπορούσε να το ξεγλήσει. Κανείς δεν ήξερε αν της είχε συμβη κανένα εχθρόστο γένονος. Ούτε είχε πιά, ώστε να μπορούσαν ν’ αποδώσουν σ’ αυτό την αιτία. Σέ κάποια στιγμή που οι άλλοι, έχρυσαν κι αυτή είχε μείνει μόνη στο τραπέζι, μαζί με το Νίκο, τον άδελφο μιας φίλης της, που ήταν ένας μελαγχολικός και λιγομίλητος νέος, παίρνοντας έντελως άλλο ύψος απ’ αυτό που είχε ως τώρα, η Λόλα έσκυψε κοντά του και του έλεγε σιγά:

— Νίκο, θέλω μια χάρι από σένα... μια εξουσήρηση... Μπορώ να ελπίζω ότι θα μου την κάνει;

— Έάν είνε κάτι που μπορώ να το κάνω, να είσαι βέβαιη, Λόλα, πώς δεν θα διάσσω, άπαιτησε εκείνος.

— Θέλω να πς να βρης αυτή τη στιγμή το Γιόργιο... Είνε τόσο κοντά από δω το σπίτι του.

— Το Γιόργιο; Έκαμε εκείνος και την κούταξε γευστικά έκπληξη.

— Ναί, το Γιόργιο... μη σου φαίνεται περιεργό. Θά ήθελα νάρθω εδω. Δεν είνε δύσκολο για σένα να πς να του το ζητήσεις εκ μέρους μου.

— Μά, Λόλα, έπίστευα πώς αυτή η ιστορία είχε λήξει για σένα. Γιατί έπρεπε να έχω λήξει.

— Μου υποσχέθηκες ότι δεν θα διάσσης να κάμης αυτό που θα σου ζητήσω, άρκει να μπορείς. Δεν σου έζητησα λοιπόν κάτι τι αδύνατο.

— Δεν το βρίσκω ασυστό... για την αξιοπρέπεια σου, δεν στέκει... Άκόμη και για μένα.

— Μη σκέφτεσαι τόσο στενά, Νίκο. Με το Γιόργιο είσαι φίλος.

— Ήμουν, έλεγε διακόπτοντάς την ο Νίκος.

— Μπάρκι από τότε έπαυσε να είσαι;

— Από τη στιγμή που σου εφέθηκε, όπως σου εφέθηκε...

— Δεν σε καταλαβαίνω...

— Έπαυσα να τον εκτιμώ κι’ έπομένως...

— Σ’ εύχαριστώ, Νίκο, για το ενδιαφέρον σου για μένα. Μά θα το θεωρώ μεγάλη υποχρέωση και θα μ’ εύχαριστήσης ακόμη πιο πολύ, αν κάμης τη θυσία να πς...

— Λόλα! Τι σου ήρθε έτσι ξαφνικά; Είχες τόσο κέφι πρόσθιου. Δεν θα μπορούσες ποτέ μου να φαντασθώ ότι συλλογίζεσαι ακόμη το Γιόργιο.

— Δεν τον συλλογίζομαι απλώς, τον αγαπάω! ‘Αν εύριζε, θα του το συλλωρούσα όλα. Τον παρέσυραν οι δικοί του. Έκείνος μ’ αγαπούσε... μ’ αγαπάει ακόμη...

— Μην προσπαθής να του βρης δικαιολογίες, Λόλα. ‘Ο Γιόργιος δεν είνε κανένα παιδί. Είνε ένας άνδρας. Κι’ ένας άνδρας που αγαπάει δεν παρασύρεται από τίποτε. ‘Αντιδρά... έπασσαται... δεν υπολογίζει τίποτε... Δε νόεχεται να...

Το βλέμμα του Νίκο σταμάτησε ξαφνικά προς την είσοδο. Εούπασε για ένα δευτερόλεπτο και έπειτα έπρόσθεσε σέ ύψος περιφρονητικό, κυττάζοντας πάντοτε προς την είσοδο.

— Μά καλύτερα, δες μόνη σου την πραγματικότητα.

‘Η Λόλα εύρισε άσυναίσθητα το βλέμμα της προς το μέρος που έκκυντοσε ο Νίκος. Ση τη στιγμή είνε κάτωχω. ‘Ο Γιόργιος έποχωρούσε προς το κέντρον της αίθουσας και στο πλάι του είχε μια νέα και πολύ κομψή γυναίκα.

— Ποιά είνε αυτή, μπέρσε ν’ άρθρώση τρέμοντα η Λόλα.

— ‘Η μηστή του, Λόλα... άπάντησε κάπως στενωχωρημένος ο Νίκος.

— ‘Ωστε άρραβωνιάσθηκες κιόλας;...

— Ναί, εκείνην που του υπέδειξαν οι δικοί του, γιατί έχει μεγάλη προίκα.

— Κι’ εγώ ήμουν στο κέρι απόψε, γιατί είπα απόφασις σάν ήρθε, εδω, να τον δω το σου το έκρυψα. Τό άπογευμα τον έπληρα στο γράμματά μου. Μου έμειλες με τόσο τρυφερά και τόσο πόνο...

— ‘Αν φταίω εγώ, ‘Αν φταίω εγώ, Λόλα, έλεγε το πατέρα μου. Μά να είσαι βέβαιη φύγω αυτό τον γάμο. Σ’ αγαπώ πάντα...

— ‘Εν τώ μεταξύ ο Γιόργιος με τη μηστή του πέναντι μέρος. ‘Η άρχιστην είχε σταματήσει σεις τους. ‘Η Λόλα κατέβαλε όλη της τη δύναμη για να κρύψη την τρικυμία της ψυχής της.

— Τί λέτε, παιδιά... Πάμε και πουμενά;...

— Καλά είμαστε εδω... Γιατί να φύγουμε; έφώναξαν οι άλλοι.

‘Η κλέφτρα

ΟΤΑΝ Ο ΑΝΔΡΑΣ ΕΙΝΕ ΓΟΗΣ

‘Ο καθηγητής Ροβέν είνε ένας διάσημος αλγυπτιολόγος.

Μιά μέρα, λοιπόν, θέλησε να τηλεφωνήση στο σπίτι του, ότι θα εύριζε άργα το βράδυ.

Ήταν μια φροντίδα περιτή, αφού δεν βρισκόταν κανείς σπίτι του. ‘Η γυναίκα που το σιγούριζε, πήγαινε δυ άρες μόνον κάθε πρωί.

‘Ωστόσο, ο καθηγητής, άφηρημένος, όπως συνήθως, έμπηκε σέ μια τηλεφωνική καρμπίνα και πήρε τον αριθμό του.

Ήταν έτοιμος να ξανακρεμάση το άκουστικό, θυμωμένος με την καινούργια άφηρημάδα του, όταν μια γυναικεία φωνή έλεγε, στην άλλη άκρη του σύρματος:

— ‘Αλλά...

— Τί είν; έκεί; ρώτησε ο καθηγητής έκπληκτος.

— Το σπίτι του καθηγητού Ροβέν.

‘Ο αλγυπτιολόγος έμεινε με το στόμα άνοιχτό — Καλλό κι’ αυτό! έλεγε. Και ποιά ελθε σεις; ‘Εδω ο καθηγητής ο ίδιος!

Έπειτα από μερικές στιγμές, η φωνή άπάντησε.

— Είμαι μια λωποδύτρια, κύριε καθηγητά.

— Μια λωποδύτρια! Και τί ζητάτε στο σπίτι μου;

— Δεν το καταλαβαίνετε; είνε η άγνωστη, με τόσο ειρωνικό, αλλά και γλυκό. Γδών την βούλιεσαι σάς.

— Και μου τό λέτε με τέτοια ήρεμία, σάν να έπρόκειτο για το σπίτι κάποιου άλλου;... Φύγετε, άλλωστε θα τηλεφωνήσω στην αστυνομία!

— Τί θα κερδίζετε; Μένετε πάντε χιλιόμετρα έξω από την πόλη. ‘Ως που να πεισθώ ο άστυνομός ότι δεν πρόκειται περί φόρου, και να στείλω εδω τους άστυφύλακες, θα περάσουν δυ άρες, ύπεραρκτές για να τελειώσω τη δουλειά μου.

— ‘Εχω αυτόσο να σάς κάμω μια πρότασι!

»Στην κρεβατοκάμαρά σας υπάρχει ένα χρηματοκιβώτιο. Δεν κατορθώνω να το άνοιξω...

— Δόξα σοι ο Θεός!

— Πρέπει να μου πής σεις την μυστική λέξη, που άνοίγει την κλειδαριά.

— ‘Εγώ; Τρελαθήκατε;

— ‘Αν δεν μπορούσε να το άνοιξω, θ’ αναγκασθώ να πάρω όσο το δυνατόν περισσότερα ρούχα, μπμπέλο και άσημικά... πράγματα δηλαδή που θα δώσω κατόπιν σέ κάποιο κλεπτοδόχο για ένα κομμάτι ψωμί, ενά σάς έχουν κοστίζει τόσο πολύ. Είνε όλα πράγματα καλά, πρό πάντων τα άπορροήματα... τα όποια όμως έχουν ένα κατόνημα!

— ‘Ω, το ξέρω! Φταίει η γυναίκα που τα πλένει! ‘Αδιαφορεί τελείως.

— Πρέπει να βρήτε μια άλλη... Μερικές πυτζάμες σας ίδιες είνε σέ κακά χάλια. ‘Ας ελ να ευρίσωμε όμως στην όπθεσί μου; Δεν σμφέρει ούτε σάς, ούτε έμένα, να πάρω αυτά τα πράγματά σας. Πέστε μου λοιπόν, τί λέει που άνοίγει το χρηματοκιβώτιο. Θα πάρω 50 χιλιάδες φράγκα και θα σάς άφισω τα ύπολοιπα. Δέχθεσε αυτή τη συμφωνία;

‘Ο Ροβέν είχε γίνει κατακόκκινος. Τα γυαλιά έπήγαιναν να πέσουν άπ’ τα μάτια του, από την ταραχή του. ‘Εκαταλάβαινε ότι δεν μπορούσε να κάνει τίποτε...

Να δεχθώ λοιπόν; Και άν η λωποδύτρια έπαυγε να ίτις 120 χιλιάδες φράγκα που είχε στο χρηματοκιβώτιο; ‘Εξ άλλου όμως θα του έκανε πολύ μεγαλύτερη ζημία, άν του έκλεβε τα ‘μπμπέλο που ήταν όλα γνήσια έργα αλγυπτικής τέχνης!

— Καλά λοιπόν, σάς έμπιστεύομαι! έλεγε μ’ φωνή άλλοιωμένη. Το χρηματοκιβώτιο άνοίγει με τη λέξη ‘φουμισ’.

— Διάβολε! ‘Επρεπε να το φαντασθώ! φώναζε η λωποδύτρια.

Κι’ έκλεισε το τηλέφωνο.

Χωρίς να χάση ούτε στιγμή, ο καθηγητής έτρεξε έξω. Σέ μια άρα, είχε ρθάσει στη βίλα του. Μέσα στο χρηματοκιβώτιο, βρήκε ένα σημείωμα:

— ‘Όπως βλέπετε, κύριε καθηγητά, δεν σας πήρα ούτε πένταρα περισσότερη από τις 50 χιλιάδες φράγκα. Εύχαριστώ πολύ... Χωρίς να σάς κοσπονη, έπληρα και την ρούπα σας με τα γκρίζα καρρέ, καθώς και τρεις πυτζάμες σας που είχαν χάλια. Θα σάς τις ξαναστείλω μαντιρισμένες και με ραμμένα τα κουμπιά...

Πραγματικά, δυό ημέρες άργότερα, έφθασε ένα δέμα. ‘Η ρούπα και οι πυτζάμες είχαν γίνει σάν καινούργιες!

‘Τί μυστήριο, αλήθεια, η συμπεριφορά αυτής της λωποδύτριας! σκέφθηκε ο καθηγητής.

Μυστήριο; Κάθε άλλο. ‘Ο καθηγητής Ροβέν είνε νέος και γοητευτικά άραιος. Πολλές καρδιές χτυπούν γι’ αυτόν. Πολλές νέες έχουν ξετρελασθώ μαζί του.

Μιά από τις νέες αυτές τούπαιζε το κόλπο της κλοπής. ‘Η ‘Εδίσ, η άραία, μοντέρνα, ξανθομαλλούσα ‘Εδίσ, πούγινε σέ λίγους μήνες γυναίκα του.

M. ΜΠΑΡΑΚΑ

Μαρί Φωμπλάν, ή ρωμαντική δασκάλα που χάρισε την αγάπη στον φτωχό και άσχημο συγγραφέα των «Μποέμ» ΑΝΡΥ ΜΥΡΖΕ

‘Ενας έρωας χωρίς άντα-
πόκρισι...

— Μά γιατί το κάνετε αυτό, δεσποινίς Μυρζέ; ‘Ο άνθρωπος αυτός φαίνεται πώς σάς αγαπάει ειλικρινά.

— Αυτός μπορεί, μά εγώ όχι! Δεν νοιώθετε, λοιπόν, τίποτε άπολύτως γι’ αυτόν;

— ‘Απολύτως τίποτε...

— Δεν σας συγκινεί τουλάχιστον η ρωμαντική έπιμονή του...

Αλλά τα βροσερά λουλούδια που σάς στέλνει τακτικά, οι τρυφεροί άκνοι στίχοι που μου διαβάσατε, προ άλλου... κι’ όμως τούς μενεάδες του, σάν σέ καλούς των άρχιστων... δεν σας μιλούν στην ψυχή δλ’ αυτά;

— Πιερέρην που είσαι, Μαρί...

‘Ο άνθρωπος αυτός είνε τόσο άνηπαθητικός και τόσο άσχημος που, είμαι βέβαιη, ότι στη ζωή έρθει καμιά γυναίκα.

— Τον άνηπαθη... ‘Εκτός αυτού, εγώ έχω ειδικό λόγο να μην μπορώ να τον αγαπήσω και να θέλα ακόμη.

— Δηλαδή;

— Είνε πρώτος μου έξαδέλφος...

— Τον καμμένο! ψιθύρισε η μικρή Μαρί φλωμπάν. Θά υποφέρη τόσο γι’ αυτό!... Και όμως φαίνεται νόχη μια τόσο ευάσθητη καρδιά!...

‘Η αίσθηματική άγωνία έ-
νός ποιητού

‘Ο ‘Ανρύ Μυρζέ ήταν κάθε άλλο παρά ο τύπος του Δον-Ζουάν. Φτωχός άπ’ την ήμερα που ελδε το φως του κόσμου... γεννήθηκε μέσα στο καμαράκι μιας θυρωρού — ήταν και άδικημένος στην φυσική εμφάνισι. ‘Ηταν ένας δειλός, αδέλιος άνθρωπάκος, πάντοτε θρώμκος, με άραιά μακρύα μαλλιά και άχτένιστα γενειά. Τα μάτια του ήσαν ξεθαρισμένα και διαρκώς δακρυσμένα από το πνιό.

— Τουλάχιστον νάχα λίγην άγάπη! ψιθύριζε συχνά μέσα στην άπελπισία του. Αυτή σέ κάνει να έχνεις την φτώχεια, σου δίνει θάρρος για τη ζωή, αυτοπεποίθησι...

Μά, ποιά κοπέλλα θα μπορούσε ν’ αγαπήση τον σφοδρισμένο αυτόν νέο, που σερνόταν μέσα στην άθλιότητα και δεν είχε μια χάρι επάνω του...

Και ο Μυρζέ όπέφερε καρτερίκα, κλεισμένους στά χιμαίρικα του δνεира και γράφοντας στίχους σέ έρωμένες που υπήρχαν μόνο στην φαντασία του...

‘Εως στου κάποτε, μέσα στην αίσθηματική άγωνία του, τόλμησε να έρωτευθώ την έξαδέλφη του...

‘Η μοιραία συνάντησις

‘Ενα πρωινό που ο Μυρζέ πήγε να έπισκεφθώ πάλι την μούσα και συγγενή του, η χαριτωμένη

έξαδέλφη του του φέθηκε πολύ σκληρά.

— Δεν σου έπιτρέπω, ‘Ανρύ, νάρθης ξανά στο σπίτι μου να λουλούδια και στίχους, του φώναζε όργυμένη.

‘Ο ‘Ανρύ έσκυψε το κεφάλι καταντροπιασμένος. Του είχε κάμει την παρατήρησι αυτή η έξαδέλφη του μπροστά στην νεαρή δασκάλα της άγγλικής, που βρισκόταν εκείνη την στιγμή στο δωμάτιο.

— Είνε πολύ σκληρό να άπαγορεύετε σ’ ένα ποιητή, έξαδέλφουλα μου, να σάς έκφράζω τον θαυμασμό του για την αθέρεια ώμορφιά σας, της είνε με ειλικρινή λύπη.

— Να πάτε να τον εκφράσετε σέ καμμιάν άλλην, άναπτέ μου, τον άπεστόμωσε εκείνη.

— Σέ καμμιάν άλλην; ‘Αλλά, σέ ποιάν, Θεέ μου! ήταν έτοιμος να όμολογήση ο καταφρονιμένος Μυρζέ.

Ποιά θα καταδεχόταν να στραφή να τον κυττάξει, αυτόν τον άθλιο υποέμ των καπιλειών, με την φανταχτερή άσχημία, και να τον αγαπήση μάλιστα.

‘Εκείνη τη στιγμή μίλησε η νεαρή δασκάλα Μαρί Φωμπλάν:

— Μην την άκούετε, κύριε Μυρζέ, έλεγε δειλά. ‘Εγώ τουλάχιστον δεν την πιστεύω... Ποιά γυναίκα δεν κολακεύεται να της μιλούν για την όμορφιά της και μάλιστα με τόσο όραιους στίχους σάν τους δικούς σας;...

‘Ο μπόμ ποιητής ρίγησε από χαρά στά λόγια αυτά.

— ‘Ωστε... ώστε σάς άρέσουν οι στίχοι μου, δεσποινίς; τράυλισε.

— Κυρία, παρακαλώ. Κυρία Μαρί Φωμπλάν. Ναί, είνε τόσο ρωμαντικό, παρασούρου σέ σφαίρες ίδανικών φτερογιοματών...

— ‘Ω, σάς εύχαριστώ! ‘Εσπρετε... δεν κάμνω τίποτε άλλο όταν σιγουργώ παρά να έρμηνεύω τις κρυφές νοσταλγίες της ψυχής μου...

Και τόλμησε να κυττάση ταμάματα την πρῶτη αυτή θαυσμαστρία των ποιημάτων του.

— Κύριε Μυρζέ, θα μάς επιτρέψετε! Πρέπει ν’ άρχίσωμε το μάθημά μας, τον άπέσπασε από τον ρεμβασμό του η σκληρή φωνή της έξαδέλφης του...

‘Όταν μιλούν οι καρδιές...

‘Από την ήμερα αυτή ο Μυρζέ έπηγαίνε... συχνότερα στο σπίτι της έξαδέλφης του, παρά την θυσασκεία που του έδειχνε.

Τώρα πιά δεν της έπηγαίνε λουλούδια και στίχους. Τό έκρινε από αυτό περιπό, αφού είχε παρατηρήσει ότι η Μαρί Φωμπλάν του φερόταν με μεγαλειότητα οικειότητα από την έξαδέλφη του...

— Δεν άργησε μάλιστα να προσέξη ότι η Μαρί ήταν πολύ πνι άπορη από την μαθητήριά της. Καί σέ λίγο άρχισε να στέλνει σ’ αυτήν στίχους και λουλούδια...

Αυτή ήταν η άρχή της ρωμαντικής περιπετειάς τους.

Κάποιο άπογευμα συναντήθησαν κρυφά σ’ ένα πάρκο. ‘Ησαν όμως και οι δυό τους τόσο δειλοί, τόσο λεπτοί, που ντράπηκαν να μιλήσουν γιά τον έρωτά τους.

Τρυφεροί, ευαίσθητοι, ρωμαντικοί, άφισαν να μιλούν άντ’ ατών οι ευλγώτες ματιές των τα βουβά σφίξιματα των χειρών... Καί κάπου — κάπου μόνο σιγανοφίθιριαν μερικές λέξεις:

— Πόσο όραίο θάταν να μην χωρίζαμε ποτέ!... ‘Ελεγεν εκείνη.

— Είνε μια εύτυχία αυτή τόσο μεγάλη, που δεν τόλμησα να την όνειρευτώ ακόμη, άπαντούσε αυτός.

«— ‘Ανρύ, σιώσε με!...»

Μήνες ολόκληρους η φλογερή αγάπη τους περιωρίζετο στην άπόλυσι μερικών ρωμαντικών περιπάτων στο δάσος, σ’ έπισκέψεις στά μυστεία και τις πινακοθήκες, όπου ο ‘Ανρύ προσπαθούσε να την μορφώση αίσθητικά και να την μύση στά μυστικά της τέχνης.

Κατόπιν ο ‘Ανρύ την συνάδευε ως το σπίτι της, όπου ο Φωμπλάν, ο σύζυγος της Μαρί, τον υποδεχόταν μ’ έγκαρδίστητα, γιατί σκεπτόταν άναμφίβολως ότι δεν υπήρχε φόβος να τον άπατήση η γυναίκα του μ’ έναν άνδρα τόσο άσχημο...

‘Ετσι, σιγά - σιγά, ο Μυρζέ κατόρθωσε να μένη ημέρες ολόκληρες μαζί με την Μαρί. Και η εύτυχία τους ήταν άπέραντη...

‘Αυτόσο ο Μυρζέ διασημόταν ότι μια σοβαρή έγνοια θασάνιζε την άναπαυσή του. ‘Αλλά η φυσική του δειλία τον έμπόδιζε να έπιμεινε να μάθη την αλήθεια.

‘Ενα μελαγχολικό βραδυινό δμω, η άποκαύσις ήρθε μόνη.

— Πόσο άργεί, Θεέ μου, ναρθώ ο Φωμπλάν! άναστέναζε η Μαρί, περιμένοντας τον άνδρα της.

‘Ο Φωμπλάν όμως δεν ήρθε εκείνο το βράδυ.

Τότε η Μαρί κλαίγοντας με λυγμούς του άπεκάλυψε ότι ο σύζυγός της ήταν μέλος μιας συμμορίας πλαστογράφων που την είχε άνακαλύψει η άστυνομία εκείνη την ήμερα. Μαζί μ’ όλους θα είχε συλληφθώ και ο άντρας της...

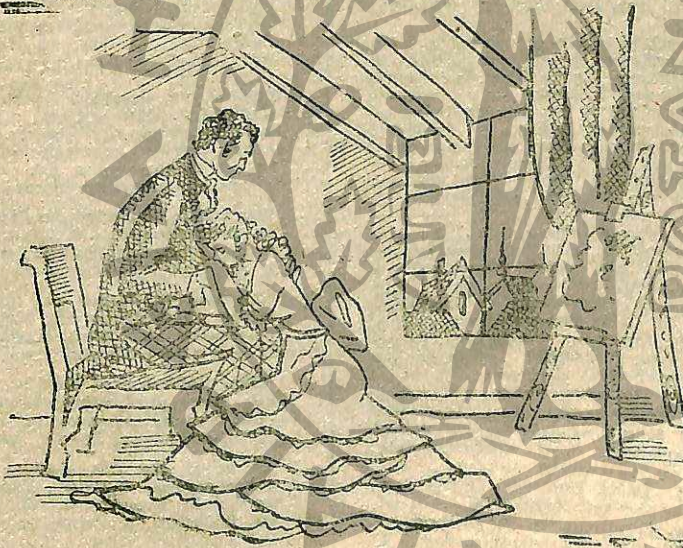
— Κι’ άν μ’ άφινε τόσο ελεύθερη, όμολόγησε στον συντριμμένο Μυρζέ, τό έκανε μόνο και μόνο για να μ’ έχω γιά ‘εκράχη» στά σπλτια που παρέδιδε μαθήματα.

‘Οχι! όχι, όμως! Τώρα πιά θέλω να ξαναγινώσκω! Δεν άντέχω πιά να είμαι θουτηγμένη στην άπμια. ‘Ανρύ! Πάρε με μαζί σου, σώσε με!

‘Όταν υπάρχει αγάπη

Νά την πάρη μαζί σου! Νά την σώση! Αυτός, ο άδέκαρος, ο άθλιος... ‘Αλλά πώς; Καί όμως, ‘Όταν υπάρχει άγάπη όλα γίνονται...

‘Ο Μυρζέ παίρνει την ήρωική απόφασι. Φορτώνουν σ’ ένα άμάξι τα φταχά πράγματά τους και σπυαίνουν να άνακαλύθουν ένα καταφύγιο. ‘Υστερα από πολλές άναζητήσεις ένας φίλος του Μυρζέ βέχεται να τους παραχωρήση

— ‘Ανρύ! Πάρε με μαζί σου, σώσε με!

ένα δωμάτιο. Τρελλοί από χαρά έγκαθίστανται και άρχίζουν να πλάθουν νέα όνειρα.

— Τώρα πιά δέ ν’ ά γώγα από κοντά σου! τοδ’ άσχεται η Μαρί. Δεν έχω κα-έναν άλλον από σένα στον κόσμο.

Τό ίδιο βράδυ η Μαρί γίνετα για πρώτη φορά επί τέλους δική του, ψυχής και σώματος!...

— ‘Α, είνε πολύ, παραπολύ! ψιθυρίζει ο Μυρζέ.

Με ένα όρημ και ζέση ρίχνεται τώρα στη θιοπάλη. Βρίσκει δουλειά ως συντάκτης σέ μια έφημερίδα και κερδίζει κάπως άνετώτερα τα χρήματα που τόσο έπιτρέπουν να φωτοζώσεν... Δύσκολη ζωή, γεμάτη στερήσεις, που όστόσο την έκαμε άνεκτη η μεγάλη αγάπη τους.

‘Η Μαρί στη φυλακή

‘Ενα βράδυ αυτόσο έπιστρέφοντας σπίτι ο Μυρζέ, έρσιεκε άδεια τη φυλακή τους.

Σ’ ένα άπογευμα, μά δεν άντέχω περισσότερο στην άθλιότητα. Φεύγω με τον φίλο σου που μάς φιλοέξησε, στο γράφει σ’ ένα σημείωμα της, που του άφισε επάνω στο κομμόδινο η Μαρί.

‘Η φτώχεια είχε νικήσει τον έρωτα!

‘Ο Μυρζέ, γιά πρώτη φορά στη ζωή του, κλαίει εκείνο το βράδυ σάν μικρό παιδί...

Μου την έκαμψαν! ψιθυρίζει. Την έκαμψαν! ‘Ηταν τόσο μικρή και άθώα...

Μά, ένα κακό δεν έρχεται ποτέ μόνο του. Μετά μερικές μέρες άναίμενη την φυλακή της Μαρί. Είχε καταγυλώσει ως συνένοχος του Φωμπλάν.

Τρελλός από άγωνία και πόνο, ο Μυρζέ κινεί γήνη και ούρα να γιά ν’ άδωσθώ η άναπαυσή του. Κινητοποιεί όλους τους φίλους του δημοσιογράφους. Καί, τέλος, θριαμβεύει...

‘Η Μαρί άθωώνεται. Και η Μαρί άπο την φυλακή. Μάλιστα όμως την περιμένε να γυρίση στην φυλακή τους...

‘Η φλόγα έχει σβύσει

— Μαρί! Δεν με άναγνωρίζεις!

‘Ενα βράδυ την συναντά στο δρόμο και την σταματά καθώς αυτή τον προσπερνά.

— ‘Ανρύ! Συγχώρα με! Είχα κάνει μια τρέλα... Δεν τόλμωσα να σε ξαναδώ! Έσπασε εκείνη σέ λυγμούς.

Τό ίδιο εκείνο βράδυ ένωσαν πάλι τις δυστυχίες τους. ‘Αλλοίμονο όμως... ‘Ελειπε πιά η πρώτη φλόγα. Οί έρσαστοι δεν άναγνώριζαν ο ένας τον άλλον.

Και, χάρισαν γιά δεύτερη φορά...

‘Οριστικός χωρισμός

Πέρασαν χρόνια. ‘Ο Μυρζέ άρχισε να γνωρίζει την δόξα. Τό ένα μετά το άλλο τα μυθιστορήματά του γίνονταν άνάραστα. Οί έκδοτες τον κυνηγούσαν.

Κι’ ένα μελαγχολικό θανοπαρινό βράδυ, ο Μυρζέ έαποδέρθηκε την Μαρί στον δρόμο, γερασμένη, δυστυχισμένη, ναύαγιο της ζωής, θύμα του τυχοδιώκτου συζύγου της. Συγκινημένος, της άνοιξε πάλι την άγκαλιά του. Και οι δυό ένωσαν γιά τρίτη φορά τα δάκρυά τους...

Προσπάθισαν και πάλι να ξαναζωντανέψουν το παρελθόν. Αλλά η νέα προσπάθεια τους ναυάγησε όμως σάν την πρώτη. Πολλά γεγονότα και πολλά φαντάσματα τους χωρίζαν.

Κι’ αυτή τη φορά ο χωρισμός τους ήταν οριστικός...

‘Αυτόσο, ο Μυρζέ δεν την έέχασε ποτέ την μικρή Μαρί. Είχε πολλές έρωμένες άργότερα στη ζωή του. Καμιά όμως δεν έσβησε την άναμνησι εκείνης που τον έρωσε άποκαλύπει την εύτυχία του πρώτος και το μυστικό ότι και γιά τον άσχημότερο άνδρα υπάρχει πάντα μια γυναίκα πρόθυμη να τον αγαπήση...

Γι’ αυτό, γεμάτος εύγνωμοσύνη, άπαθανάτιζε ως ήρωίδα την μικρή Μαρί Φωμπλάν στους περιφημούς ‘Μποέμ» του, με το ψευδώνυμο ‘Ανρύ...

ΜΙΧ. ΧΑΝΝΟΥΣΗΣ

ή σου απήντησε ήδη; 'Εγώ πάν-
τοτε απαντώ. Έστω και αν το πε-
ριεχόμενον δεν χρήζει απαντή-
σεως.

ΤΑΚΤΙΚΗ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑ

Σ' ευχαριστώ, αγαπητή μου,
για τα τόσο καλακαιρικά λόγια
σου. Δυστυχώς δεν μπορώ να ι-
κανοποιήσω την επιθυμία σου. Θα
ήμουν ευτυχής, αν μου επέτρεπε
ο χρόνος να διαβέτω και λίγες ώ-
ρες για να γνωρίσω προσωπικώς
φίλες και φίλους που με διαδά-
ζουν. Δυστυχώς, όμως και έξω κα-
ταλασθαίνεις, δεν έχω μόνον την
στήλη αυτή.

Μ. Μ. Δ.

Πρόκειται περί ειδικής περιπτώ-
σεως. Ο κύριος αυτός πάσχει κα-
τά την γνώμη μου, από άνιστον
άνισορροπίαν. Μπορεί να έχη όλα
αυτά που μου αναφέρεις, δεν μπο-
ρώ ωστόσο να τον κατατάξω στην
κατηγορία των ισορροπημένων αν-
θρώπων. Γι' αυτό δεν πρέπει να
σ' ενδιαφέρει πώς κρίνει τη μία ή
την άλλη πράξι σου. Το καλύτερο
μάστιχα που έχεις να κάμης, είναι,
αν θέλεις να με άκουσής, να παύ-
σης να τον ανααστρέφεις, για-
τί υπάρχει κίνδυνος να σου μετα-
δώση κι' εμένα μέρος της άισορ-
ροπίας του. Δεν είναι κάτι που
ποκλείεται αυτό. Και τότε θα
έλασθημάς την ώρα, μα θα είναι
αργά...

Γ. Χ.

Είπε μία γυναίκα νέα, που έ-
χει τα δικαιώματά της στη ζωή.
'Εάν θέληση να τα ικανοποιήσει,
δεν μπορεί να της ζητήσης ευ-
θύνες γιατί είναι κι' εκείνη ανεύ-
θυνη. 'Η φύσις δεν δέχεται περιο-
ρισμούς. 'Αφισε λοιπόν κατά μέ-
ρος προλήψεις, παραδόσεις και έ-
γωισμούς και σκέψου λογικά. Είναι
τόσο δύσκολο να ζητήσεις διαζύ-
γιο;

Κα ΡΕΑ Ρ.

ΟΤΙ ΕΠΙΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Κουβεντούλες

Κρίνοντας από τα γράμματα
που λαμβάνω θάζω το συμπέ-
σμα πως οι περισσότερες γυναί-
κες με αξιοθαύμαστο θάρρος και
με μεγάλη αυτοθυσία προσηρμό-
σθησαν προς την σημερινή κατά-
στασι. «Εδίωξα την υπηρέτρια
μου γράφει μία «και κάνω όλες
τις δουλειές μόνη μου την ημέρα
που άντελήφθην ότι τα έσοδά μας
δεν ήσαν πλέον αρκετά για να έ-
χωμε τέτοια πολυτέλεια. «Ξυπνώ
πρωί, πιάω και ψωνίζω με τη δρο-
σί και κάνω ύστερα γυρίζω στο σπίτι
και κάνω όλες τις δουλειές που
έχει ένα σπίτι αφού προηγουμένως
ανάγω φωτιά και δώλω το φαγητό
να γίνεται. Είμαι πολύ ευχαριστη-
μένη από τον έαυτό μου και σας
θεσάζω πως δεν μου μένει διάλυο
καιρός να μεμφισοιρώ ή να ερί-
σκο τη ζωή εαυτή και μονότονη».

«Όλοι μου οι κόποι αμείβον-
ται», γράφει κάποια άλλη, «όταν
άκουω τον άνδρα μου να λέη στους
του δεν εκατάλαβε ακόμη τι θα
πώ και πάλι. Είναι αλήθεια πως
κάνω πράγματα που δεν έπίστευα
ποτέ πως θα ήμουν ικανή να τα
θέωσα πάντα πως το θέλετε επέρ-
αση από τον άνδρα της και την οί-
κονόμει της δεν γνωρίζει εμπόδια.
Ως τη νύχτα, θα το πιστώσετε;
ήξερα τι θα πη έσοκάμετε; Δεν
μαζίσατε την άνοησία και καυ-
ρα όμως είναι τόσο υπέριφανη
γνωστός μου πως κάνω όλες τις
δουλειές μόνη μου και συμπουλεύω
κόρτσι τους νοικοκυραίους».

Αυτό το τελευταίο το συμβου-
λεύω κι' εγώ γιατί έρωσκω πως
νέας αν δεν έχη διδαχθή πως
διευθύνει το σπίτι της. Τα μαθή-
ματα οικουρικής είναι απαραίτη-
τα και όχι μαθήματα που διδά-
σκονται σε ειδικές σχολές, αλλά

αυτά που θα διδάξη μία μητέρα
που είναι νοικοκυρά. 'Η πρακτική
διδασκαλία είναι πάντοτε καλύτερα
και αυτή δίδει καρπούς.

Όταν παντρευτή το κορίτσι θα
ξέρη πως να διοικήση το σπίτι
του, θα είναι σε θέση αντιμετα-
πίση κάθε δυσχέρειας και αν η οί-
κονομική καταστάσις του άνδρός
της της επιτρέπει να έχη υπηρέ-
τρια ως μη λυπάται για τις γνώ-
σεις της, θα της χρησιμεύσουν για
να οδηγή την υπηρέτριά της.

Ότι μαθαίνει κανείς είναι πάν-
τοτε χρήσιμο.

Καλοκαιρινή μόδα

Οι πιέτες στα φορέματα συνη-
θίζονται πολύ, τοποθετούνται όμως
κατά πολύ πρωτότυπον τρόπον. Π.
Χ. σ' ένα φορεματάκι απογευμα-
τινό θα ίδουμε τον μπούστο ως τα
μισά της φούσας ν' αποτελήται
από πλισεδωτό ύφασμα το πλισέ
 όμως σταματά σ' ένα ώριμένο
μέρος εμπρός, ούτως ώστε ν' άφι-
νη ένα πλαστρόν ίσιο. Το πλα-
στρόν έχει τρία κουμπιά άριστερά
για το κλείσιμο εις δε την φούστα
το κλείσιμο με τα κουμπιά τοπο-
θετούνται δεξιά. 'Η αντίθεσις αυ-
τή είναι χαριτωμένη. Άλλοτε το
πλισέ τοποθετείται μόνον στη φού-
στα ή μόνον στο πλαστρόν. Πάν-
τως τα πλισέ χρησιμοποιούνται κα-
τά πολλούς και ποικίλους τρό-
πους.

Εκείνα που συνθίζονται επί-
σης πολύ είναι οι νομίτες. Όλα
σχεδόν τα φορέματα γίνονται με
νομίτες και αυτά είναι κάτι που
κολακεύει πολύ όλα τα σώματα.

Τα ύφασματα των καλοκαιρινών
φορεμάτων είναι λινά, ήμιλιν, κρέ-
πόν, θουαλάς, κρέπ ντε σιν και
άλλα, αναλόγως της ώρας. Τα
πρωινά προτιμούνται τα λινά, κρέ-
πόν, θουαλάς και τις άλλες άρες
φοριούνται τα μεταξωτά.

Φυσικά θα έχουμε και ένα ντεμι
σαίζον επανωφοράκι που να πη-
γαίνει με όλα μας τα φορέματα.
Το επανωφοράκι θα είναι ριχτό με
πλατείς καρτέ ώμους, με τσέπες
και χωρίς ζώνη ούτε γιαννά με
ρεβέρ.

Το νοικοκυριό σας

«Τα μικρά έξοδα είναι ή κατα-
στροφή ενός σπιτιού» έλεγε μία
φίλη κυρία όνομαστή για την νοί-
κοκυρώσιμη της και δεν είχε δίο-
λου άδικο. Τα μικρά έξοδα τα
κάνουμε με μεγάλη εύκολια σιγά-
σιγά όμως μαζεύονται και κάνουν
ένα μεγάλο ποσόν που αν έξετά-
σωμε θα ίδουμε ότι έδωσανήκε
σε άσκοπες άγορές.

Ας πάρωμε την σημερινή
περίστασι. 'Επειδή όλα τα
πράγματα είναι ακριβά έπήραμε
την κακή συνήθεια να λέμε: «Δεν
θαρούσα, τι είναι 200 δραχμές»
και τις πετούμε για να πάρωμε
ένα γλυκό του δρόμου, ένα πα-
στέλι, λίγα φουντούκια, μία λε-
μονάδα. Και όμως αν επιδιώξωμε
στον έαυτό μας ένα-δυό περιορι-
σμούς θα ίδουμε ότι θα έχωμε έ-
να αρκετά σημαντικό ποσόν για
ν' αγοράσωμε κάτι που θα είναι
θρονητικώτερο και άπειρας πω ό-
φελιμο. Δεν είναι πάλι προ-
τιμότερος ένας κασές γιανούρι ά-
πό ένα παστέλι; Δεν είναι προτι-
μότερος δυό καλές ντομάτες από
ένα γλυκό του δρόμου;

Το ίδιο θα έσυμβουλευόμε και
άναφορικώς με το ζήτημα μερι-
κών οικονομικών που δεν είναι οί-
κονομίες κατά βάθος. Α. Χ. παίρ-
νουμε φθηνότερη ντομάτα και ό-
ταν την χρησιμοποιήσωme άνακαλύ-
πτουμε ότι είμαστε άναγκασμένες
να πετάξωμε τη μισή, διότι είναι
σάπια. Αμέσως ή οικονομία με-
ταβάλλεται σε σπατάλη και θυ-
μάσθετε την παροιμία: «Τό φθηνό
κρέας τό τρώνε τα σκυλιά».

Αυτό δεν θα πη πως δεν πρέπει
να επιδιώκουμε να ψωνίζωμε χω-
ρίς να μας γελάσουν και στη ση-
μερινή δυστυχώς εποχή αυτό συμ-
βαίνει συχνότατα αν δεν προσέ-
ξωμε πολύ.

Σύγχρονος κηπουρική

Σ τις περισσότερες ταράτσες
των σπιτιών έλέπουμε έκλεκτά λα-
χανικά που μας κάνουν να θου-
μάζουμε τις κηπουρικές ικανότη-
τες των κατόχων. Ντομάτες, μελι-
τζάνες, φασολάκια κι' όλα αυτά
σε έκλεκτη ποσότητα. Μη νομίζετε

φυτό και θα άποκτήσωμε καρ-
πούς. Θέλουν περιποίηση, φροντί-
δες. Πρώτα απ' όλα το χώμα πρέ-
πει να είναι καλής ποιότητος, πρέ-
πει ν' άνακατευθ με ώριμένο λί-
πασμα και το πότισμα θα γίνεται
μεθοδικά. Δεν χρειάζεται πολύ νε-
ρό, αλλά τόσο ώστε να ποτισθών
καλά, οι ρίζες του φυτού. Όταν
φυτεύσωμε τα φυτάρια θα προσέ-
ξωμε ν' άφήσωμε αρκετά διαστή-
ματα, ώστε να υπάρχει άρκετός
χώρος για την ανάπτυξη του φυτού
και ένιστε θα ραντίζωμε τα φύλ-
λα με νερό μέσα στο όποιον έχο-
με άφήσει να μουσκέψουν αποστει-
γαρα. Αυτό τα προστατεύει από
τις έπιδρομές των έντόμων. Καλόν
είναι τέλος όσοι δεν έχουν γνώσεις
κηπουρικής να ρωτούν τους ειδι-
κούς για να μη χάνουν τα έξοδά
τους και τους κόπους των.

Οικονομική κουζίνα

Πατατοκεφτέδες της εποχής. —
Όλες σας βέβαια ξέρετε να κά-
νετε πατατοκεφτέδες και έχετε πα-
ραιτηθή αυτό το φαγητό διότι
το θεωρείται πολυέξοδο. Πολλοί σω-
στά, αφού ο Τσελεμεντές μας λέ-
γει πως σε 1 όκα πατάτες χρειά-
ζονται 3—4 αυγά, έμεις όμως σας
λέμε ότι μπορείτε να κάμετε πολύ
γευστικούς πατατοκεφτέδες χωρίς
ούτε ένα αυγό. Φτάνει να βάλετε
μέσα στον πουρέ σας λίγη γαλέτα
κοπανισμένη ή μία φέτα ξηρό ψω-
μί περασμένα από τη μηχανή του
κρέατος. Τότε ή ζύμη ένώνεται
και δεν σκάζει στο τηγάνισμα.
Φυσικά θα τους άλευρώσετε τους
κεφτέδες σας για να τους τηγα-
νίσετε.

Ντομάτες γεμιστές. — 'Αντί να
χρησιμοποιήσετε μόνο ρύζι, στα-
φίδες και κρεμμύδι για την γε-
μισή, ένυετε και 2 — 3 κολοκύθια
από των τρίψτη των χορτών και
αφού τα στήψετε να έγάλουν το
νερό τους, τα καθουρίζετε μαζί
με τα άλλα όλικά που αποτελούν
την γεμισή.

Η άλληλογραφία μου

Α. Μ. Λαγουδ. — Στο Λύκειο
'Ελληνίδων μπορείτε να διδαχθή-
τε πως θα κάμετε μόνη σας τα
υποδήματά σας, φθάνει να έξοικο-
νομήσετε τα όλικά και πρό πάν-
των 8 — 9 μέτρα σχοινί για τις
σόλες και τα τακούνια. Το Λύ-
κειον είναι στην όδον Δημοκρίτου.
Γεώργ. Μπάκ. — Μπορείτε να
μαθακάσετε τις άρβύλες σας με
ρετσινόλαδο ή μουρνούλαδο, άλ-
λα και τα δύο αυτά είδη είναι
δυσεύρετα τώρα.

Ε Σ Μ Ε Ρ Α Δ Α

Αι κοσμικαί επιδράσεις κατά
την έβδομάδα από 31—6 Αδού-
του έχουν ως ακόλουθα:

1) Διά τας ύπνέσεις και τας
έπιχειρήσεις σας: 9—10 π.μ. της
Δευτέρας (3), 1.30—3 π.μ. της
Τρίτης (4) και 7.30—9 π.μ. της
Πέμπτης (6).

2) Διά τα χρηματικά ζητήμα-
τα: 11—12 μεσημ. της Τετάρτης
(5) και 4.45—7 μ.μ. της Πέμπτης
(6).

3) Διά την άγοράν λαχείων :
12—1 μ.μ. της Κυριακής (2) και
3.30—5 μ.μ. της Πέμπτης (6).

4) Διά τα τυχερά παιχνίδια:
4.15—7 μ.μ. του Σαββάτου (1),
7.45—10 μ.μ. της Τρίτης (4) και
6—8 μ.μ. της Τετάρτης (5).

5) Διά τας αισθηματικές συ-
ναντήσεις: 9—11 μ.μ. του Σαβ-
βάτου (1), 7.15—10.30 μ.μ. της
Δευτέρας (3) και 10—12 μεσημ.
της Τετάρτης (5).

6) Κατάλληλος ώρα δια γά-
μους ή άρραβώνας: 5—6 μ.μ. της
Κυριακής (2) και 11.30—1 μ.μ.
της Πέμπτης (6).

7) Διά το μέλλον σας: 12—1
μ.μ. της Πέμπτης (6).

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΚΑΜΑ

ΚΩΝΣΤ. ΒΟΥΓΑΡΗΝ, Χαλ-
κίδα. Είσαθε ντροπαλός και συνε-

δμως ότι άρκεί να φυτέψωμε ένα
τός, αγαπάτε την πολυτέλεια, το
χρήμα και τους έξωτερικούς τύ-
πους. Πρέπει ν' άποφεύγετε πάν-
τα στη ζωή σας τα τυχερά παι-
γνίδια έπειδή δεν θα σας εύνοει
ή τύχη σ' αυτά.

ΜΙΚΡΗΝ ΝΤΟΥΝΙΑ ΣΚΑΝ.
Χαλκίδα. Είσαθε δραστηρία, τολ-
μηρή, γεμάτη αυτοπεποίθησι.
Όλοι έπιζητούν τη συντροφία
σας. Είσαθε έξαιρετη νοικοκυρά
και θα εύτυχέστε στο γάμο, αν
περιορίσετε την τάσι σας προς τη
ζηλοτυπία.

ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΟΥΛΑΝ ΙΩΑΝ-
ΝΑΝ, Θεσ/νίκη. Είσαθε όπομονη-
τική, υπερίφανη, φιλόδοξη. Κά-
ποτε σας κυριεύει μελαγχολία.Θά
δοκιμάσετε άπογοητεύσεις από
τον έρωτα, αλλά θα εύτυχέστε
στο γάμο, πρό πάντων αν δεν
παντρευθήτε πολύ ένωρίς. Ευνόι-
κή σας ημέρα το Σάββατο, χρώ-
μά σας το σκούρο καφέ και το
μώβ, λίθος σας ο μαύρος δινύς.
ΑΓΡΙΟΛΟΥΛΟΥΔΟ Π. Δ., ΠΑ-
ΤΡΑΣ.

Είσαθε αγαθή, τίμια και εύσυ-
νειδίτη, μεθοδική και ήρεμη. Έ-
χετε μέσα σας πλοήτον και πολύ
άνεπτυγμένο το αισθημα της δι-
καισύνης. Θα κάμετε πολλά τα-
ξίδια στη ζωή σας. Στο γάμο
θα γίνεται υποδείγματα συζύγου,
πρό πάντων αν περιορίσετε το έ-
λάττωμά σας να άνακατεύσθε
πολύ στις υποθέσεις του άνδρός
σας. Ίσως να μην άποκτήσετε
παιδιά.

ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑΝ ΝΤΑ ΡΙΜΙ-
ΝΙ, ΚΟΡΙΝΘΟΝ. — Είσαθε ελι-
κρινής, ένθουσιώδης και τολμη-
ρή. Δεν σας άρέσει να σας
διοικούν οι άλλοι. Θα έχετε πολ-
λές έρωτικές περιπέτειες στη ζωή
σας. 'Η ζωή σας θα αλλάξη στα
τριάντα σας χρόνια. Ευνόική σας
ημέρα ή Πέμπτη, χρώμά σας το
μώβ, λίθος σας ο άμethystos.

ΒΙΟΛΑΝ Μ. Σ. ΙΩΑΝΝΙΝΑ.
— Αγαπάτε τις άπολαύσεις, την
ήσυχια και εύχάριστη ζωή. Προ-
εξέτε πολύ στην έκλογή του
συντρόφου σας, μην άρκεσθήτε
μόνον σε έξωτερικά χαρίσματα.
Θά άποκτήσετε πολλά παιδιά.

Μ. ΜΙΚΤΗΝ ΠΕΡΙΕΡΙΓΗ. —
Είσαθε ντροπαλή και άτάραχη, ά-
γαπάτε το χρήμα, την πολυτέ-
λεια, τις ανέσεις. Είσαθε εδαισθη-
τη, θα γίνεται καλή μητέρα και
καλή νοικοκυρά. Ίσως παντρευ-
θήτε δύο φορές. Ευνόική σας ή-
μέρα ή Δευτέρα, χρώμά σας το
πράσινο, λίθος σας το ρουμίνι και ο
μαργαρίτης.

ΜΙΚΤΗΝ ΧΑΒΑΝΕΖΑΝ Α. Φ.
— Είσαθε δραστήρια, φιλόπονη, ό-
πομονητική, φιλόδοξη. Από τον
έρωτα θα δοκιμάσετε άπογοητεύ-
σεις και διαψεύσεις, αν όμως δεν
βιασθήτε να παντρευθήτε, έχετε
περισσότερες πιθανότητες εύτυχι-
ας. Ευνόική σας ημέρα το Σάβ-
βατο, χρώμά σας το σκούρο κα-
φέ και το μώβ.

ΠΕΙΝΑΣΜΕΝΟΝ ΣΠΟΥΡΓΙ-
ΤΗΝ, Α. Κ. Μ. ΘΕ Σ ΣΑΛΟΝΙ-
ΚΗΝ. — Έχετε εδαισθητή ψυχή,
είσαθε άξιοαγαπητός και εύχάρι-
στος στη συντροφία. Δεν σας ά-
ρέσει να φλερτάρετε, αλλά αγα-
πάτε βαθειά και πιστά. Θα εύτυ-
χήσετε στο γάμο σας.

ΣΑΛΩΜΗΝ Α. Β. — Είσαθε ι-
δεολόγος, ρωμαντική, εδαισθητή.
Όλοι σας αγαπούν. Συχνά άλ-
λάζετε σκέψεις και αποφάσεις.
Μόνον στην αγάπη είσαθε σταθερή
και πιστή. Θα παντρευθήτε ένω-
ρίς και θα εύτυχέστε στο γάμο.

ΑΡΓΥΡΩ 190, ΜΕ Σ ΣΗΝΗΝ.
— Είσαθε δραστήρια, τολμηρή, έν-
θουσιώδης. Έχετε μεγάλην αυτο-
πεποίθησι. Είσαθε έξαιρετη νοίκο-
κυρά και θα γίνεται λαμπρή συζυ-
γος. Για να έμπνεετε την αγάπη
πρέπει να μετριάσετε την δέυτη
του χαρακτήρός σας.
ΕΡΜΙΝΙΑΝ. — Είσαθε νευρική,
άνησυχ, ευφής. Έχετε τάσι
προς τη φλυαρία και κάποια έπι-
πολαίστητα. Αισθάνεσθε συχνά
συμπάθεια για δύο συγχρόνους
πρόσωπα. Ίσως παντρευθήτε δύο
φορές.

ΖΥΣΚΑΝ Κ. Π. ΘΕ Σ ΣΑΛΟ-
ΝΙΚΗΝ. — Έχετε μεγάλη δρα-
στηριότητα, φιλοδοξία και όπο-
μονή. Έχετε μεγάλη άντλησι
και ιμνήμη. 'Η θέλησις σας είναι
ακλόνητη και άπορρέει από την
αυτοπεποίθησι σας. Θα δοκιμά-
στε άπογοητεύσεις από τον έρωτα,
στο γάμο σας όμως θα εύτυχί-
σετε.

